Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 74/2004

av den 13 januari 2004

om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av sänglinne av bomull med ursprung i Indien

(EGT L 12, 17.1.2004, s. 1)

Ändrad genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**M1**	Rådets förordning (EG) nr 2143/2004 av den 13 december 2004	L 370	1	17.12.2004

Rättad genom:

►**C1** Rättelse, EGT L 107, 28.4.2005, s. 44 (2143/2004)

▼B

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 74/2004

av den 13 januari 2004

om införande av en slutgiltig utjämningstull på import av sänglinne av bomull med ursprung i Indien

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2026/97 av den 6 oktober 1997 om skydd mot subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen ([1]), särskilt artikel 15 i denna,

med beaktande av det förslag som kommissionen lagt fram efter samråd med rådgivande kommittén, och

av följande skäl:

A. FÖRFARANDE

1. Inledande

(1) Genom ett tillkännagivande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 18 december 2002 (nedan kallat ”tillkännagivandet om inledande”) offentliggjorde kommissionen inledandet av ett antisubventionsförfarande beträffande import till gemenskapen av sänglinne av bomull, som är ren eller blandad med konstfibrer eller lin (i vilken lin inte är den dominerande fibern), blekt, färgad eller tryckt (nedan kallat ”sänglinne av bomull”) med ursprung i Indien ([2]), och påbörjade en undersökning.

(2) Förfarandet inleddes till följd av ett klagomål som i november 2002 ingivits av Kommittén för bomullsindustrier och närstående textilindustrier i Europeiska gemenskapen (Eurocoton eller ”den klagande”) som ombud för tillverkare som svarade för mer än 25 % av gemenskapens sammanlagda tillverkning av sänglinne av bomull. Klagomålet innehöll sådan bevisning om subventionering av den nämnda produkten och om därav vållad väsentlig skada som ansågs vara tillräcklig för att motivera inledandet av ett antisubventionsförfarande.

(3) Innan förfarandet inleddes underrättade kommissionen, i enlighet med artikel 10.9 i förordning (EG) nr 2026/97 (nedan kallad ”grundförordningen”), Indiens myndigheter om att den hade mottagit ett korrekt underbyggt klagomål i vilket det påstods att subventionerad import av sänglinne av bomull med ursprung i Indien vållade gemenskapsindustrin väsentlig skada. Indiens myndigheter inbjöds till samråd i syfte att klargöra situationen när det gäller påståendena i klagomålet och i syfte att nå fram till en ömsesidigt godtagbar lösning. Samråd mellan Indiens myndigheter och kommissionen ägde därefter rum hos kommissionen i Bryssel. Indiens myndigheter lade inte fram någon avgörande bevisning som kunde vederlägga påståendena i klagomålet. Vederbörlig hänsyn togs emellertid till de indiska myndigheternas synpunkter beträffande påståendena i klagomålet rörande subventionerad import och därav vållad väsentlig skada för gemenskapsindustrin.

(4) Kommissionen underrättade officiellt de exporterande tillverkare och importörer som den visste var berörda samt deras intresseorganisationer, företrädare för det berörda exportlandet, de klagande och övriga gemenskapstillverkare, kända intresseorganisationer för tillverkare och kända användare om inledandet av

([1]) EGT L 288, 21.10.1997, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 1973/2002 (EGT L 305, 7.11.2002, s. 4).

([2]) EGT C 316, 18.12.2002, s. 10.

▼B

förfarandet. Berörda parter gavs tillfälle att inom tidsfristerna i tillkännagivandet om inledande lämna skriftliga synpunkter och begära att bli hörda.

(5) Det gjordes gällande att perioden mellan dagen för ingivande av klagomålet och dagen för inledande av förfarandet översteg 45 dagar. Enligt artikel 10.13 i grundförordningen skall ett klagomål anses ha ingivits den första arbetsdagen efter det att det översänts till kommissionen med rekommenderat brev eller efter det att kommissionen skriftligen erkänt sig ha mottagit det. Kommissionen utfärdade kvittot på mottagning torsdagen den 31 oktober 2002. Eftersom fredagen den 1 november var allmän helgdag, var måndagen den 4 november 2002 den första arbetsdagen efter det att kommissionen utfärdade kvittot på mottagning. Den 4 november 2002 skall därför betraktas som den dag klagomålet ingavs. Tillkännagivandet om inledande offentliggjordes den 18 december 2002, vilket är klart inom tidsfristen på 45 dagar efter ingivande av klagomålet. Tillkännagivandet om inledande offentliggjordes således inom den tidsfrist som anges i artikel 10.13 i grundförordningen.

2. **Stickprovsförfarande**

STICKPROVSFÖRFARANDE AVSEENDE EXPORTÖRER/ TILLVERKARE I INDIEN

Allmänt

(6) Mot bakgrund av det stora antalet exportörer i Indien beslutade kommissionen att använda stickprovsförfarande i enlighet med artikel 27 i grundförordningen.

(7) För att kommissionen i enlighet med artikel 27.2 i grundförordningen skulle kunna välja ut ett stickprov ombads exportörer och företrädare för dem att inom tre veckor efter förfarandets inledande ge sig till känna och lämna grundläggande information om sin export och inhemska omsättning och om vissa särskilda subventionssystem samt meddela namn på och verksamhet hos alla dem närstående företag. Kommissionen kontaktade i detta sammanhang också Indiens myndigheter.

Första urval för stickprovsundersökningen

(8) Mer än 80 företag gav sig till känna, lämnade de begärda uppgifterna inom treveckorsperioden och hade exporterat den berörda produkten till gemenskapen under undersökningsperioden. Dessa företag betraktades som samarbetsvilliga och utgjorde grundvalen för urvalet av stickprovet. Dessa företag svarade för mer än 90 % av Indiens sammanlagda export till gemenskapen.

(9) De företag som inte fanns kvar i det slutliga stickprovet underrättades om att eventuell utjämningstull på deras export skulle beräknas enligt artikel 15.3 i grundförordningen, dvs. tullen skulle inte överstiga det vägda genomsnittliga belopp för utjämningsbara subventioner som fastställts för företagen i stickprovet.

(10) De företag som inte gav sig till känna inom tidsfristen enligt tillkännagivandet om inledande betraktades som icke-samarbetsvilliga företag.

Slutligt urval för stickprovsundersökningen

(11) Urvalet av företag till stickprovsundersökningen baserades enligt artikel 27.1 i grundförordningen på den största representativa exportvolym som rimligen kunde undersökas inom den tid som stod till förfogande. På denna grundval valdes åtta exporterande tillverkare (plus tre närstående företag) ut att ingå i stickprovet, i samråd med företrädare för företagen, branschorganisationen för exportörer (Texprocil) och Indiens myndigheter. Dessa företag

▼B

svarade för 55 % av Indiens export av den berörda produkten till gemenskapen.

(12) De företag som ingick i stickprovet och som samarbetade till fullo under undersökningen tilldelades en egen subventionsmarginal och en individuell tullsats.

Enskild undersökning av företag som inte ingick i stickprovet

(13) 21 samarbetsvilliga företag som inte valts ut att ingå i stickprovet begärde att individuella subventionsmarginaler skulle beräknas för dem. I enlighet med artikel 27.3 i grundförordningen kunde deras framställningar emellertid inte godkännas under den pågående undersökningen eftersom antalet exportörer var så stort att enskilda undersökningar skulle bli orimligt betungande och skulle förhindra att undersökningen avslutades i rätt tid. De 21 berörda företagen underrättades om detta.

STICKPROVSFÖRFARANDE AVSEENDE TILLVERKARE I GEMENSKAPEN

(14) På grund av att antalet gemenskapstillverkare som stöder klagomålet är så stort meddelade kommissionen i tillkännagivandet om inledande att den avsåg att i enlighet med artikel 27 i grundförordningen välja ut ett stickprov av gemenskapstillverkare på grundval av den största representativa volym, tillverkad och såld av gemenskapsindustrin, som rimligen kunde undersökas inom den tid som stod till förfogande. I detta syfte begärde kommissionen att företagen skulle lämna uppgifter om tillverkning och försäljning av den likadana produkten.

(15) Med utgångspunkt i de svar som mottogs valde kommissionen ut fem företag i tre olika medlemsstater. Vid urvalet beaktades tillverknings- och försäljningsvolymer så att den mest representativa marknadsstorleken skulle täckas.

(16) Två av dessa fem företag, vilka fanns bland de mindre av dem, kunde inte lämna en fullständig förteckning över transaktioner till icke-närstående kunder under undersökningsperioden och ansågs därför vara endast delvis samarbetsvilliga.

3. **Undersökning**

(17) Ett antal exporterande tillverkare i det berörda landet samt tillverkare, användare och importörer i gemenskapen lämnade skriftliga synpunkter. Alla parter som inom den fastställda tidsfristen hade begärt att bli hörda och som visat att det fanns särskilda skäl att höra dem beviljades denna möjlighet.

(18) Svar på frågeformuläret mottogs från de fem klagande tillverkare i gemenskapen som ingick i stickprovet, från ett representativt stickprov av åtta exporterande tillverkare (plus tre närstående företag) i Indien och från en icke-närstående importör i gemenskapen.

(19) Kommissionen inhämtade och kontrollerade alla uppgifter som den ansåg nödvändiga för att kunna fastställa subventionering, skada, orsakssamband och gemenskapens intresse. Kontrollbesök utfördes på platsen hos följande företag.

Tillverkare i gemenskapen:

— Bierbaum Unternehmensgruppe GmbH & Co.KG, Tyskland

— Descamps SA, Frankrike

— Gabel industria tessile SpA, Italien

— Vanderschooten SA, Frankrike

— Vincenzo Zucchi SpA, Italien

Icke-närstående importör i gemenskapen:

— Richard Haworth, Förenade kungariket

▼B

Exportörer/tillverkare i Indien:

— The Bombay Dyeing & Manufacturing Co., Mumbai

— Brijmohan Purusottamdas, Mumbai

— Divya Textiles, Mumbai

— Jindal Worldwide Ltd, Ahmedabad (som är Texcellence Overseas närstående)

— Mahalaxmi Exports, Ahmedabad

— Nowrosjee Wadia & Sons, Mumbai (som är The Bombay Dyeing and Manufacturing Co. närstående)

— N. W. Exports Limited, Mumbai (som är The Bombay Dyeing and Manufacturing Co. närstående)

— Pasupati Fabrics, New Delhi

— Prakash Cotton Mills Pvt., Ltd, Mumbai

— Texcellence Overseas, Mumbai

— Vigneshwara Exports Limited, Mumbai

(20) Undersökningen av subventionering och skada omfattade perioden från och med den 1 oktober 2001 till och med den 30 september 2002 (nedan kallad ”undersökningsperioden”). Undersökningen av hur de faktorer utvecklades som är relevanta för bedömningen av skada omfattade perioden från och med 1999 till slutet av undersökningsperioden (nedan kallad ”skadeundersökningsperioden”).

(21) Eftersom vissa aspekter när det gällde subventionering, skada, orsakssamband och gemenskapens intresse behövde undersökas ytterligare, infördes det inga provisoriska utjämningsåtgärder beträffande sänglinne av bomull med ursprung i Indien.

B. **BERÖRD PRODUKT OCH LIKADAN PRODUKT**

1. **Berörd produkt**

(22) Den produkt som berörs är sänglinne av bomull, som är ren eller blandad med konstfibrer eller lin (i vilken lin inte är den dominerande fibern), blekt, färgad eller tryckt, med ursprung i Indien och som för närvarande klassificeras enligt KN-nummer ex 6302 21 00 (TARIC-nummer 6302 21 00 81 och 6302 21 00 89), ex 6302 22 90 (TARIC-nummer 6302 22 90 19), ex 6302 31 10 (TARIC-nummer 6302 31 10 90), ex 6302 31 90 (TARIC-nummer 6302 31 90 90) och ex 6302 32 90 (TARIC-nummer 6302 32 90 19). Sänglinne inkluderar lakan (lakan med resårband eller vanliga), påslakan och örngott, vilka är förpackade för försäljning antingen separat eller i satser. Samtliga produkttyper är likartade i fråga om sina väsentliga fysiska egenskaper och när det gäller användningsområden. De betraktas därför som en och samma produkt.

2. **Likadan produkt**

(23) Den produkt som tillverkas och säljs på den inhemska marknaden i Indien och den som exporteras till gemenskapen från Indien liksom den produkt som tillverkas och säljs i gemenskapen av gemenskapstillverkarna konstaterades i grunden ha samma fysiska egenskaper och användningsområden och anses därför vara likadana produkter enligt artikel 1.5 i grundförordningen.

C. **SUBVENTIONERING**

1. **Inledning**

(24) På grundval av uppgifterna i klagomålet och svaren på kommissionens frågeformulär undersöktes följande sex system som påstods innefatta exportsubventioner:

▼B

i) Tullkreditsystemet

ii) Certifikat för tullfri påfyllning av insatsmaterial

iii) Förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror

iv) Systemet med förhandslicenser

v) Industriella frizoner för bearbetning på export/Exportorienterade företag

vi) Befrielse från inkomstskatt

(25) De system i, ii, iii, iv och v som anges i skäl 24 grundar sig på utrikeshandelslagen (Foreign Trade (Development and Regulation) Act 1992) (nr 22) som trädde i kraft den 7 augusti 1992. Genom utrikeshandelslagen bemyndigas Indiens myndigheter att göra tillkännagivanden inom ramen för export- och importpolitiken. Dessa sammanfattas i dokument om export- och importpolitiken vilka publiceras av handelsministeriet vart femte år och uppdateras med regelbundna mellanrum. Två dokument om export- och importpolitiken är relevanta för undersökningsperioden i detta fall, nämligen femårsplanen för perioden 1 april 1997–31 mars 2002 och femårsplanen för perioden 1 april 2002–31 mars 2007. De förfaranden som Indiens myndigheter tillämpar i landets utrikeshandelspolitik beskrivs också närmare i deras handbok för förfaranden för perioden 1 april 2002–31 mars 2007 (volym 1). En liknande handbok för förfaranden gäller för perioden 1 april 1997–31 mars 2002. Handboken för förfaranden uppdateras även den med regelbundna mellanrum.

(26) Vid kontrollbesöket hos Indiens myndigheter konstaterades det att några väsentliga ändringar avseende de påstådda subventionssystemen inom ramen för export- och importpolitiken inte hade skett under undersökningsperioden. Av dokumentet om export- och importpolitiken för perioden 1 april 2002–31 mars 2007 framgår det tydligt att licenser, certifikat och tillstånd som utfärdats innan denna politik började tillämpas skall fortsätta att gälla för det ändamål för vilket licensen, certifikatet och tillståndet utfärdades, såvida annat inte föreskrivs.

(27) Hänvisningar till den rättsliga grunden för de i skäl 24 nämnda undersökta system (i–v) avser hädanefter dokumentet om export- och importpolitiken för perioden 1 april 2002–31 mars 2007 samt handboken för förfaranden för perioden 1 april 2002–31 mars 2007 (volym 1).

(28) Det system med befrielse från inkomstskatt (vi) som anges i skäl 24 grundar sig på lagen om inkomstskatt (Income Tax Act) från 1961, som ändras varje år genom skattelagen (Finance Act).

2. **Tullkreditsystemet**

a) *Rättslig grund*

(29) Tullkreditsystemet trädde i kraft den 1 april 1997 genom tullkungörelse nr 34/97. En utförlig beskrivning av systemet ges i punkterna 4.3.1–4.3.4 i dokumentet om export- och importpolitiken och i punkterna 4.37–4.53 i handboken för förfaranden. Tullkreditsystemet ersätter det ”passbook”-system som upphörde att gälla den 31 mars 1997. Från början fanns det två olika typer, systemet med tullkredit före export och systemet med tullkredit efter export. Indiens myndigheter anförde att systemet med tullkredit före export avskaffades den 1 april 2000 och att systemet därför inte var relevant för undersökningsperioden. Det konstaterades att inget företag utnyttjade förmånerna enligt systemet med tullkredit före export. Det är därför inte nödvändigt att undersöka om det systemet är utjämningsbart.

▼B

b) *Stödberättigade företag och verksamheter*

(30) Systemet med tullkredit efter export är tillgängligt för exporterande tillverkare eller exporterande köpmän (dvs. handlare).

c) *Praktiskt genomförande av systemet med tullkredit efter export*

(31) Enligt detta system kan alla stödberättigade exportörer ansöka om tullkrediter, vilka beräknas som en viss procentsats av värdet på exporterade färdiga produkter. Indiens myndigheter har fastställt sådana tullkreditsatser för flertalet produkter, inbegripet den berörda produkten, på grundval av de s.k. standardnormerna för input/output. Vid mottagande av en ansökan utfärdas automatiskt en licens i vilken det beviljade tullkreditbeloppet anges.

(32) Enligt systemet med tullkredit efter export får sådana krediter användas för betalning av tillämpliga tullar på all slags efterföljande import, med undantag av varor vars import är begränsad eller förbjuden. Varor som importeras med utnyttjande av dessa krediter får säljas på den inhemska marknaden (under förutsättning att omsättningsskatt betalas) eller användas på annat sätt.

(33) Krediter enligt detta system får överföras fritt, och är följaktligen ofta föremål för försäljning. Tullkreditlicensen är giltig under en tolvmånadersperiod från och med dagen för beviljandet av licensen. Företaget måste till den berörda myndigheten betala en avgift motsvarande 0,5 % av den tullkredit som beviljas.

d) *Slutsatser om systemet med tullkredit efter export*

(34) När ett företag exporterar varor beviljas det en kredit som kan avräknas mot tullar som skall betalas på senare import av alla typer av varor eller som kan säljas.

(35) Krediten beräknas automatiskt enligt en formel som utgår från standardnormerna för input/output, oberoende av om insatsvarorna har importerats, tull har betalats för dem eller varorna verkligen har använts för tillverkning på export och i så fall i vilka mängder. Ett företag kan alltså ansöka om licens på grundval av tidigare export, oberoende av om det faktiskt genomför någon import eller köper varor från andra källor. Krediterna enligt systemet med tullkredit efter export anses vara ett finansiellt bidrag eftersom de motsvarar ett visst belopp. De innefattar en direkt överföring av medel, eftersom de antingen kan säljas och omvandlas till kontanter eller användas för betalning av importtullar, vilket gör att Indiens myndigheter förlorar intäkter som de annars skulle ha fått.

(36) Texprocil hävdade att i de fall exportören faktiskt har importerat insatsvaror som använts vid tillverkningen av de exporterade produkterna och använt tullkrediter för att betala tull på dessa importerade insatsvaror kan någon utjämningsbar förmån inte sägas ha beviljats exportören enligt tullkreditsystemet.

(37) Enligt artikel 2 första stycket punkt 1 a ii i grundförordningen medges ett undantag bl.a. för de restitutionssystem och de restitutionssystem som tillåter substitution vilka uppfyller de strikta reglerna i punkt i i bilaga I samt i bilaga II (definition av och regler för restitutionssystem) och bilaga III (definition av och regler för restitutionssystem som tillåter substitution) till grundförordningen.

(38) I detta fall är dock exportören inte skyldig att faktiskt förbruka de tullfritt importerade varorna i tillverkningsprocessen och kreditbeloppet beräknas inte på grundval av faktiskt använda insatsvaror.

(39) Det finns inte heller något system eller förfarande för att kontrollera vilka insatsvaror som förbrukas vid tillverkningen av den exporterade produkten eller om det skett en för stor återbetalning av importtull i enlighet med vad som avses i punkt i i bilaga I och bilagorna II och III till grundförordningen.

(40) Dessutom är exportörer berättigade till förmåner enligt tullkreditsystemet oavsett om de importerar några insatsvaror över huvud

▼B

taget. En exportör erhåller förmånen genom att helt enkelt exportera varor, dvs. utan att behöva visa att insatsvaror importeras. Exportörer som köper alla sina insatsvaror på den inhemska marknaden och inte importerar varor som kan användas som insatsvaror är således ändå berättigade till förmåner enligt systemet. Systemet med tullkredit efter export uppfyller följaktligen inte kriterierna i bilagorna I–III till grundförordningen.

(41) I avsaknad av dels ett krav på att importerade insatsvaror måste förbrukas i tillverkningsprocessen, dels ett kontrollsystem enligt bilaga II till grundförordningen kan systemet med tullkredit efter export inte anses vara ett godkänt restitutionssystem eller ett godkänt restitutionssystem som tillåter substitution (bilaga III) enligt artikel 2 första stycket punkt 1 a ii i grundförordningen.

(42) Eftersom det i skäl 37 nämnda undantaget när det gäller subventioner enligt restitutionssystem eller restitutionssystem som tillåter substitution således inte är tillämpligt, uppkommer inte frågan huruvida återbetalningen är för stor och den utjämningsbara subventionen motsvarar all återbetalning av importtullar som normalt tillämpas på all import.

(43) På denna grundval drogs slutsatsen att Indiens myndigheter genom att inom ramen för tullkreditsystemet utfärda fritt överförbara licenser ger exportörer ett finansiellt bidrag. Detta finansiella bidrag från Indiens myndigheter innebär att innehavaren av en tullkreditlicens beviljas en förmån, eftersom denne får pengar gratis som inte skulle vara tillgängliga på en fri marknad. Systemet utgör följaktligen en subvention. Eftersom subventionen endast kan erhållas genom export, är den rättsligt knuten till exportresultat enligt artikel 3.4 a i grundförordningen. Subventionen anses således vara selektiv och därmed utjämningsbar.

e) *Beräkning av subventionens storlek i fråga om systemet med tullkredit efter export*

(44) Förmånen för företagen beräknades på grundval av det beviljade kreditbeloppet i de licenser som utnyttjats eller överförts under undersökningsperioden.

(45) I de fall licenserna hade använts för import av varor utan betalning av tillämpliga tullar beräknades förmånen på grundval av det sammanlagda importtullbelopp som företaget slapp betala. I de fall licenserna hade överförts (sålts) beräknades förmånen på grundval av det kreditbelopp som beviljats i licensen (det nominella värdet) oavsett försäljningspriset för licensen, eftersom försäljningen av en licens är ett rent kommersiellt beslut som inte ändrar beloppet av de förmåner (som motsvarar överföringen av medel från Indiens myndigheter) som mottagits enligt systemet.

(46) Subventionsbeloppet fördelades över den sammanlagda exporten under undersökningsperioden i enlighet med artikel 7 i grundförordningen. Vid beräkningen av förmånen drogs de avgifter av som måste betalas för att erhålla subventionen.

(47) I fråga om ett företag fastställdes det att dokumentet om export- och importpolitiken särskilt uteslöt vissa varor från tullkreditsystemet, i det att exporten av dessa varor förutsatte att särskilda licenser beviljats. Vid beräkningen av subventionens värde ansågs det i detta fall lämpligt att fördela tullkreditsystemets förmåner (täljare) över exportomsättningen för de produkter som omfattades av tullkreditsystemet (nämnare).

(48) Texprocil och flera företag begärde att kostnader för att betala specialiserade agenter, försäljningsprovisioner och för diverse andra utgifter skulle dras av vid beräkningen av förmånen enligt detta system. Det bör i detta avseende noteras att användningen av tredje part vid licensförsäljning är ett rent kommersiellt beslut som inte ändrar det kreditbelopp som beviljats i licenserna. Under alla omständigheter får enligt artikel 7.1 a i grundförordningen endast sådana kostnader dras av som är obligatoriska för att

▼B

erhålla en subvention. Eftersom kostnaderna i fråga inte är obligatoriska för att bli berättigad till subventionen, avvisas denna begäran.

(49) Texprocil och flera företag gjorde gällande att det vid försäljningen av licenser enligt tullkreditsystemet påfördes omsättningsskatt och att förmånen borde minskas i enlighet med detta. Enligt Indiens skattelagstiftning är det dock köparen och inte säljaren som skall betala denna omsättningsskatt. Säljaren uppbär omsättningsskatten på de berörda myndigheternas vägnar. Denna begäran avvisas följaktligen.

(50) Ett flertal företag hävdade att deras försäljning av licenser enligt tullkreditsystemet genererade ytterligare inkomster, vilket höjde det belopp som de måste betala i skatt, framför allt bolagsinkomstskatt. Den förmån som företagen erhöll från transaktioner enligt tullkreditsystemet borde således enligt dessa företag minskas med det belopp av inkomstskatt som de faktiskt måste betala. Företagen uppgav också att denna begäran inte skulle vara motiverad om företagen inte behövde betala någon inkomstskatt för samma period. Texprocil hävdade också att inkomster från tullkreditsystemet beskattas med den enhetliga skattesats som tillämpas på exportörer och att om exportören faktiskt har betalat inkomstskatt för de förmåner enligt tullkreditsystemet som beviljats av Indiens myndigheter bör den mottagna förmånen minskas med inkomstskatten.

Vid bedömningen av dessa påståenden bör det först erinras om att krediter enligt tullkreditsystemet utgör ett bidrag vid en given tidpunkt. Enligt tillgängliga uppgifter kan man inte utesluta att dessa bidrag i ett senare skede kan leda till att företagets sammanlagda skattebörda ökar. Detta är dock en händelse i framtiden och kommer att bero på många faktorer, varav de flesta är avhängiga av de kommersiella beslut som företaget självt fattar. Dessa faktorer avser inte endast prissättning och försäljning, utan även andra frågor som avgör den sammanlagda skattebördan, t.ex. beslut om avskrivningar av tillgångar, balansering av förluster och många andra faktorer. Alla dessa beslut inverkar på det skatteskikt som företaget slutligen hamnar i under ett givet beskattningsår. Det är därför inte möjligt att exakt fastställa i vilken utsträckning intäkter från försäljning av licenser enligt tullkreditsystemet har bidragit till den skatt som debiteras. Om det berörda företaget hade använt sina licenser enligt tullkreditsystemet för det avsedda ändamålet, nämligen import av insatsvaror, skulle företaget dessutom ha minskat sina kostnader i stället för att höja sina inkomster, vilket återigen skulle kunna få en annan inverkan på beskattningen.

Det står således klart att beviljandet av tullkrediten och den eventuella senare beskattningen av detta utgör två av varandra oberoende åtgärder från Indiens myndigheters sida. Den undersökande myndigheten har inte i uppdrag att rekonstruera den situation som skulle föreligga vid beskattning eller frånvaro av beskattning. Under alla omständigheter skulle detta inte inverka på beräkningen av subventionsbeloppet för undersökningsperioden.

Dessa framställningar avvisas således.

(51) Åtta företag som ingick i stickprovet utnyttjade detta system under undersökningsperioden och erhöll förmåner på mellan 1,45 % och 8,44 %.

3. **Certifikat för tullfri påfyllning av insatsmaterial**

a) *Rättslig grund*

(52) Den rättsliga grunden för detta system beskrivs i punkterna 4.2.1–4.2.7 i dokumentet om export- och importpolitiken och i punkterna 4.31–4.36 i handboken för förfaranden.

▼B

b) *Stödberättigade företag och verksamheter*

(53) Certifikat för tullfri påfyllning av insatsmaterial utfärdas till exporterande handlare eller exporterande tillverkare så att dessa kan importera insatsvaror som används vid tillverkningen av varor utan att behöva betala tillämpliga tullar.

c) *Praktiskt genomförande*

(54) Systemet med certifikat för tullfri påfyllning av insatsmaterial är tillämpligt efter export och möjliggör påfyllning av insatsvaror genom tullfri import av insatsvaror med samma tekniska egenskaper, kvalitet och specifikationer som de insatsvaror som använts i de exporterade produkterna. Kvantiteten av sådana insatsvaror fastställs på grundval av standardnormerna för input/output. De importerade varorna får säljas på den inhemska marknaden eller användas på annat sätt.

(55) Varje berättigad exportör får ansöka om ett certifikat enligt detta system. Certifikaten utfärdas för import av insatsvaror enligt respektive standardnorm för input/output mot bakgrund av uppgifterna i leveransnotorna.

(56) Certifikaten täcker bara de insatsvaror som föreskrivs i standardnormerna för input/output. De tekniska egenskaperna, kvaliteten och specifikationerna hos de insatsvaror som får anskaffas måste motsvara de som föreligger hos de insatsvaror som använts i de exporterade produkterna.

(57) Certifikat enligt detta system får överföras fritt. Certifikaten är giltiga i arton månader.

d) *Slutsatser om systemet*

(58) När ett företag exporterar varor beviljas det ett certifikat vilket kan användas för betalning av tullar för framtida import av insatsvaror som fysiskt införlivas med exporterade varor eller vilket kan säljas.

(59) Certifikaten anses vara ett finansiellt bidrag eftersom de motsvarar ett visst belopp. De innefattar en direkt överföring av medel, eftersom de antingen kan säljas och omvandlas till kontanter eller användas för betalning av importtullar, vilket gör att Indiens myndigheter förlorar intäkter som de annars skulle ha fått.

(60) Indiens myndigheter och Texprocil hävdade att systemet med certifikat för tullfri påfyllning av insatsmaterial är ett legitimt restitutionssystem som tillåter substitution, eftersom systemet möjliggör påfyllning av insatsvaror som används i exporterade produkter. Eftersom kvantiteten, kvaliteten och de tekniska egenskaperna och specifikationerna motsvarar dem som föreligger hos insatsvaror som används i de exporterade produkterna, ansåg Indiens myndigheter och Texprocil att systemet var tillåtet enligt WTO-avtalet om subventioner och utjämningsåtgärder. Texprocil anförde också att det relevanta villkoret vid bedömningen av huruvida det rörde sig om ett legitimt restitutionssystem som tillåter substitution var att undersöka vad som importeras och inte vem som importerar. Det hävdades även att man från myndigheternas sida inte beviljade några ytterligare förmåner.

(61) Enligt artikel 2 första stycket punkt 1 a ii i grundförordningen medges ett undantag bl.a. för de restitutionssystem och de restitutionssystem som tillåter substitution vilka uppfyller de strikta reglerna i punkt i i bilaga I samt i bilaga II (definition av och regler för restitutionssystem) och bilaga III (definition av och regler för restitutionssystem som tillåter substitution) till grundförordningen.

(62) Det bör understrykas att restitutionssystem innefattar återbetalning av tullar som betalats för importerade insatsvaror vilka har förbrukats vid produktionen av en exporterad produkt. När det gäller systemet med certifikat för tullfri påfyllning av insatsmate-

▼B

rial måste det dock inte ha skett någon import av insatsvaror för vilka tullar har betalats eller för vilka befrielse från tull medgivits.

(63) Restitutionssystem kan medge återbetalning eller restitution i efterhand av importavgifter för insatsvaror som förbrukas i produktionen av en annan produkt, inbegripet situationer där de senare exporterade produkterna innehåller inhemska insatsvaror med samma kvalitet och egenskaper som de importerade insatsvaror som de ersätter (s.k. restitutionssystem som tillåter substitution). Om ett företag skulle ha brist på importerade insatsvaror skulle det exempelvis få använda inhemska insatsvaror och införliva dessa med de exporterade varorna, för att i ett senare skede tullfritt importera en motsvarande mängd insatsvaror. I detta sammanhang är förekomsten av ett kontrollsystem eller kontrollförfarande viktigt, eftersom det möjliggör för exportlandets myndigheter att säkerställa och visa att den mängd insatsvaror för vilken restitution begärs inte är större än den mängd liknande produkter som exporteras, oavsett form, och att det inte föreligger någon restitution av importavgifter som överstiger de avgifter som ursprungligen tagits ut för de berörda importerade insatsvarorna.

(64) Enligt systemet med certifikat för tullfri påfyllning av insatsmaterial, vilket enligt skäl 54 är ett system som kan användas efter exporten i fråga, finns det en inbyggd skyldighet att importera endast insatsvaror som förbrukats i produktionen av de exporterade varorna. Dessa insatsvaror måste mängdmässigt motsvara de inhemska insatsvaror som används i de exporterade varorna och måste även ha samma egenskaper som dessa. Detta innebär att systemet har vissa av de egenskaper som kännetecknar restitutionssystem som tillåter substitution enligt bilaga III till grundförordningen. Undersökningen visade emellertid att det inte fanns något system eller förfarande för att kontrollera huruvida insatsvaror och vilka av dessa som förbrukas i produktionen av den exporterade produkten eller huruvida en för stor återbetalning eller eftergift av importtullar skett enligt vad som avses i bilaga I (punkt i) och bilagorna II och III till grundförordningen.

(65) Certifikaten enligt detta system får vidare, enligt vad som sägs i skäl 57, överföras fritt. Detta innebär att exportören, som beviljas ett certifikat för avräkning av tull för framtida import av insatsvaror, inte har någon skyldighet att faktiskt förbruka de importerade insatsvarorna i produktionen eller ens att använda certifikatet för att importera insatsvaror (dvs. det finns inget villkor rörande användning). Exportören kan i stället besluta att sälja certifikatet till importörer. Systemet med certifikat för tullfri påfyllning av insatsmaterial kan följaktligen inte anses vara ett restitutionssystem som tillåter substitution enligt grundförordningen ([1]).

(66) Med utgångspunkt i detta kan slutsatsen dras att Indiens myndigheter genom att utfärda ett certifikat som kan överföras fritt ger exportörer ett finansiellt bidrag. Certifikaten utgör i dessa fall ett direkt bidrag från Indiens myndigheter till de berörda exportörerna.

(67) Sammanfattningsvis kan det sägas att detta finansiella bidrag från Indiens myndigheter innebär en förmån för innehavaren av ett certifikat, eftersom denne får pengar gratis som inte skulle vara tillgängliga på en fri marknad. Systemet utgör följaktligen en subvention. Eftersom subventionen endast kan erhållas genom export, är den rättsligt knuten till exportresultat enligt artikel 3.4 a i grundförordningen. Subventionen anses således vara selektiv och därmed utjämningsbar.

([1]) Det faktum att detta system inte kan betraktas som ett restitutionssystem som tillåter substitution enligt grundförordningen (dvs. enligt den indiska lagstiftningen garanteras det inte att systemet kommer att fungera som ett korrekt restitutionssystem) utesluter inte möjligheten att enskilda exportörer kan använda detta system som ett restitutionssystem.

▼B

e) *Beräkning av subventionens storlek*

(68) En exportör använde systemet med certifikat för tullfri påfyllning av insatsmaterial som ett restitutionssystem som tillåter substitution. Detta företag kunde visa att den mängd importerade insatsvaror som var befriad från importtullar inte var större än den mängd som använts för de exporterade varorna. Företaget kunde också visa att det inte förekom en restitution av importavgifter som var större än de importavgifter som ursprungligen tagits ut på de berörda importerade insatsvarorna. I fråga om detta företag drogs därför slutsatsen att befrielsen från importtullar för insatsvaror var förenlig med bestämmelserna i bilagorna I–III till grundförordningen och att någon förmån inte beviljats under undersökningsperioden.

(69) Två företag sålde de certifikat som de erhållit. Eftersom systemet endast omfattar sådana insatsvaror som anges i standardnormerna för input/output, skulle det ha varit lämpligt att fastställa förmånen enligt samma metod som använts för tullkreditsystemet, dvs. att beräkna förmånen som en procentsats av de exporterade färdiga produkternas värde. Som det sägs ovan har Indiens myndigheter fastställt sådana standardnormer för flertalet produkter, inklusive den berörda produkten.

(70) Certifikatet inom ramen för detta system har dock inget nominellt värde så som krediterna har enligt tullkreditsystemet. I certifikatet anges den mängd insatsvaror som får importeras och det tillåtna högsta värdet på denna import av insatsvaror. Med hänsyn till att certifikaten inte hade något specifikt monetärt värde kunde man i detta fall inte fastställa förmånen av systemet på grundval av de exporterade varornas värde eller mängd. I de fall certifikaten hade överförts (sålts) ansågs det följaktligen rimligt att beräkna förmånen på grundval av certifikatets försäljningspris.

(71) Subventionsbeloppet fördelades över den sammanlagda exporten under undersökningsperioden i enlighet med artikel 7 i grundförordningen.

(72) Två företag utnyttjade detta system under undersökningsperioden. Ett företag erhöll en subvention på 3,08 %, medan subventionen för det andra företaget var försumbar.

4. **Förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror**

a) *Rättslig grund*

(73) Systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror kungjordes den 1 april 1992. Under undersökningsperioden reglerades systemet av tullkungörelserna nr 28/97 och 29/97 som trädde i kraft den 1 april 1997. Närmare uppgifter om systemet finns i kapitel 5 i dokumentet om export- och importpolitiken för perioden 2002–2007 och i kapitel 5 i handboken för förfaranden.

b) *Stödberättigade företag och verksamheter*

(74) Systemet är tillgängligt för exporterande tillverkare med eller utan kontrakterade tillverkare/säljare, exporterande handlare med anknytning till kontrakterade tillverkare och tillhandahållare av tjänster (se kapitel 5.2 i dokumentet om export- och importpolitiken för perioden 2002–2007).

c) *Praktiskt genomförande*

(75) För att kunna utnyttja detta system måste ett företag ge de berörda myndigheterna uppgifter om det slag av och värdet på kapitalvaror som avses importeras. Beroende på omfattningen av det exportåtagande som företaget är berett att göra får företaget tillstånd att importera kapitalvaror till antingen nolltullsats eller en nedsatt tullsats. Vid fullgörandet av exportåtagandet måste de importerade kapitalvarorna användas för tillverkning av

▼B

exportvaror. På ansökan från en exportör utfärdas en licens som tillåter import till förmånliga tullsatser. För att få licensen måste en ansökningsavgift betalas.

(76) Innehavaren av en licens enligt detta system kan också själv anskaffa kapitalvarorna på den inhemska marknaden. I detta fall kan den inhemska tillverkaren av kapitalvarorna själv utnyttja rätten till tullfri import av delar som behövs för att tillverka sådana kapitalvaror. Alternativt kan den inhemska tillverkaren ta i anspråk förmånen av den export som anses ha ägt rum till följd av leverans av kapitalvaror till en innehavare av en licens enligt systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror.

(77) För att ett företag skall kunna omfattas av systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror finns det en skyldighet att exportera. Denna skyldighet måste fullgöras genom export av varor som framställts eller tillverkats med hjälp av de kapitalvaror som importerats inom ramen för systemet. Företaget måste dessutom exportera en kvantitet som överstiger företagets genomsnittliga export av samma produkt under de tre föregående licensåren.

(78) Systemets villkor i fråga om beräkning av exportskyldigheterna ändrades nyligen. Detta gäller emellertid bara licenser som utfärdats efter den 1 april 2003 och gäller således inte undersökningsperioden. Enligt de nya reglerna har företagen åtta år på sig att fullgöra sin exportskyldighet (exportens värde måste vara minst sex gånger högre än värdet på den totala tullbefrielsen för importerade kapitalvaror).

d) *Slutsats om systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror*

(79) Genom att exportören får en nedsatt importtull eller kan importera till nolltullsats får han ett finansiellt bidrag från Indiens myndigheter, eftersom intäkter som annars skulle tillfallit staten bortfaller, och mottagaren får en förmån genom lägre importtullar eller inga importtullar alls. Systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror utgör således en subvention.

(80) Licens kan inte erhållas utan ett åtagande att exportera varor. Eftersom subventionen är rättsligt knuten till exportresultat enligt artikel 3.4 a i grundförordningen, anses den vara selektiv och därmed utjämningsbar.

(81) Det hävdades att begreppet ”insatsvaror” i punkt i i bilaga I till grundförordningen också omfattar kapitalvaror, eftersom kapitalvaror är nödvändiga för produktionen och ingen slutprodukt någonsin skulle kunna uppkomma utan dem. Vidare anfördes att det endast är genom användning av kapitalvaror som råmaterial kan omvandlas till färdiga varor och att den avskrivning som görs av kapitalvarorna motsvarar värdet på de kapitalvaror som använts i produktionen av slutprodukterna. En tullbefrielse för kapitalvaror som använts i produktionen av den exporterade produkten borde därför betraktas som tullbefrielse för insatsvaror som använts i produktionen av exporterade produkter, varför denna tullbefrielse inte borde anses utgöra en utjämningsbar förmån enligt grundförordningen.

Svaret på dessa påståenden är att kapitalvaror inte utgör ”insatsvaror” i den mening som avses i grundförordningen, eftersom de inte fysiskt införlivas med de exporterade produkterna. Dessa påståenden avvisas följaktligen.

e) *Beräkning av subventionens storlek*

(82) Förmånen för företagen beräknades på grundval av det tullbelopp för importerade kapitalvaror som inte behövde betalas och detta belopp fördelades över en period som motsvarade en normal avskrivningsperiod för sådana kapitalvaror inom den industri

▼B

som tillverkar den berörda produkten, enligt artikel 7 i grundförordningen. I enlighet med etablerad praxis justerades det sålunda beräknade belopp som skall hänföras till undersökningsperioden genom tillägg av ränta under undersökningsperioden, så att värdet över tiden på förmånen kunde avspeglas och hela förmånen av detta system för mottagaren kunde fastställas. Till sin karaktär motsvarar subventionen ett engångsbidrag, varför marknadsräntan i Indien under undersökningsperioden (uppskattad till 10 %) ansågs lämplig. Subventionsbeloppet fördelades över den sammanlagda exporten under undersökningsperioden i enlighet med artikel 7 i grundförordningen.

(83) När det gäller beräkningen av subventionsbeloppet gjordes det gällande att man vid en subventionsberäkning som görs utifrån perspektivet ”förmån för tillverkaren” måste fördela subventionsbeloppet (obetalda tullar) för undersökningsperioden över den totala tillverkningen av den berörda produkten (dvs. både för hemmamarknaden och för export). Det anfördes vidare att de företag som även säljer sänglinne på den inhemska marknaden använder samma kapitalvaror för all tillverkning av sänglinne.

Härvid bör det erinras om att detta system endast får tillämpas om företaget exporterar. Enligt artikel 7.2 i grundförordningen skall således förmånen av detta system fördelas endast över exportomsättningen, eftersom subventionen beviljas på grundval av ett visst värde av varuexport inom en viss tidsperiod. Begäran om att förmånerna av detta system borde fördelas över den totala omsättningen avvisas följaktligen.

(84) Tre företag utnyttjade detta system under undersökningsperioden. Två företag erhöll subventioner på 0,38 % respektive 2 %, medan subventionen för det tredje företaget var försumbar.

5. **Systemet med förhandslicenser**

a) *Rättslig grund*

(85) Systemet med förhandslicenser har tillämpats sedan 1977/78. Systemet beskrivs närmare i punkterna 4.1.1–4.1.7 i dokumentet om export- och importpolitiken och i delar av kapitel 4 i handboken för förfaranden.

b) *Stödberättigade företag och verksamheter*

(86) Förhandslicenser är tillgängliga för exportörer och syftar till att dessa tullfritt skall kunna importera insatsvaror som används i produktionen av exportvaror.

c) *Praktiskt genomförande*

(87) Den tillåtna importvolymen enligt detta system fastställs som en procentandel av volymen exporterade färdiga produkter. I förhandslicenserna anges mängden tillåten import både som en viss kvantitet och som ett visst värde. I båda fallen fastställs mängden tillåten tullfri import för flertalet produkter, inbegripet den berörda produkten, på grundval av standardnormerna för input/output. De insatsvaror som anges i förhandslicenserna är artiklar som används i tillverkningen av de relevanta färdiga produkterna.

(88) Förhandslicenser kan utfärdas i följande fall:

i) Fysisk export: Förhandslicenser kan för fysisk export utfärdas till en exporterande tillverkare eller en exporterande handlare med anknytning till kontrakterade tillverkare för import av insatsvaror som behövs för exportprodukten (se kapitel 4.1.1 a i dokumentet om export- och importpolitiken för perioden 2002–2007).

ii) Mellanliggande leverans: Förhandslicenser kan utfärdas för mellanliggande leverans till en exporterande tillverkare av insatsvaror som krävs för tillverkning av varor som skall

▼B

levereras till en slutgiltig exportör/företag som är likställt med exportör som innehar en annan förhandslicens. En innehavare av en förhandslicens som avser att anskaffa insatsvaror från inhemska källor i stället för att direktimportera dem har möjlighet att göra detta med hjälp av en förhandslicens för mellanliggande leverans. De kvantiteter som köpts på den inhemska marknaden räknas i så fall av från förhandslicensen och en förhandslicens för mellanliggande leverans, utställd på den inhemska leverantören, utfärdas. Innehavaren av en förhandslicens för mellanliggande leverans får tullfritt importera de varor som behövs för att tillverka de insatsvaror som levereras till den slutgiltiga exportören.

iii) Leverans likställd med export: Förhandslicenser kan utfärdas för leverans som är likställd med export till huvudleverantören för import av insatsvaror som behövs för tillverkning av varor som skall levereras till de kategorier som anges i punkt 8.2 i dokumentet om export- och importpolitiken. Enligt Indiens myndigheter avses med leverans som är likställd med export sådana transaktioner där de levererade varorna inte lämnar landet. Ett antal leveranser anses vara likställda med export förutsatt att varorna tillverkas i Indien, t.ex. leverans av varor till exportorienterade enheter och leverans av kapitalvaror till innehavare av licenser enligt systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror.

iv) Dokument för förhandsbefrielse: En innehavare av en förhandslicens som avser att anskaffa insatsvaror från inhemska källor i stället för att direktimportera dem har möjlighet att göra detta med hjälp av dokument för förhandsbefrielse. I sådana fall godkänns förhandslicenserna som dokument för förhandsbefrielse och överlåts på leverantören vid leverans av de varor som anges i dessa. Godkännande av dokument för förhandsbefrielse berättigar leverantören till förmånerna av restitution för leverans likställd med export och återbetalning av slutlig punktskatt. Systemet med dokument för förhandsbefrielse innebär på sätt och vis att skatter och tullar återbetalas till den tillverkare som levererar produkten i stället för att de återbetalas till exportören i form av restitution eller återbetalning av tullar. Återbetalningen av skatter och tullar är tillgänglig såväl för inhemska insatsvaror som importerade insatsvaror.

(89) Vid kontrollen fastställdes att endast det system med förhandslicenser som beskrivs i led i ovan (fysisk export) hade använts av en exporterande tillverkare under undersökningsperioden. I denna undersökning är det således inte nödvändigt att fastställa huruvida kategorierna ii, iii och iv av systemet med förhandslicenser är utjämningsbara.

d) *Slutsatser om systemet*

(90) Licenser utfärdas endast till exporterande företag och de kan använda licenserna för att avräkna tull på import. I detta avseende är systemet knutet till exportresultat.

(91) Som nämnts ovan fastställdes det att fysisk export inom ramen för systemet med förhandslicenser hade använts av ett undersökt företag under undersökningsperioden. Företaget använde systemet med förhandslicenser för att tullfritt importera insatsvaror för exporterade varor.

(92) Indiens myndigheter gjorde gällande att systemet med förhandslicenser är ett mängdbaserat system och att mängden insatsvaror som får importeras med stöd av licensen fastställs i förhållande till exportkvantiteten. De hävdade också att oavsett vilka insatsvaror som importeras inom ramen för systemet med förhandslicenser måste samma insatsvaror användas antingen för att tillverka produkter som kommer att exporteras eller för att fylla på lagren av insatsvaror som använts för produkter som

▼B

redan exporterats. Enligt Indiens myndigheter måste de importerade insatsvarorna användas av exportören och de får inte säljas eller överlåtas.

(93) Även om systemet med förhandslicenser förefaller innehålla ett villkor om faktisk användning, noterades det att det inte fanns något system eller förfarande för att kontrollera om, och i så fall vilka, insatsvaror förbrukas i tillverkningen av exporterade varor. Systemet visar endast att varor som importerats tullfritt har använts i tillverkningen, utan åtskillnad mellan varornas destination (den inhemska marknaden eller exportmarknaden).

(94) Företaget i fråga kunde emellertid visa att de kvantiteter importerade material som befriats från importtull inte översteg de kvantiteter som använts vid tillverkningen av de exporterade varorna. Följaktligen drogs slutsatsen att befrielsen från importtullar på insatsvaror som krävs för den exporterade produkten i det berörda fallet hade beviljats enligt bestämmelserna i bilagorna I–III till grundförordningen.

(95) Därför konstateras det att företaget inte beviljats någon förmån enligt detta system.

6. **Industriella frizoner för bearbetning på export/exportorienterade företag**

a) *Rättslig grund*

(96) Systemet med industriella frizoner för bearbetning på export och exportorienterade företag, vilket infördes 1965, är ett instrument inom ramen för export- och importpolitiken och innefattar exportrelaterade stimulansåtgärder. Under undersökningsperioden reglerades systemet av tullkungörelserna nr 53/97, 133/94 och 126/94. Närmare uppgifter om systemet finns i kapitel 6 i dokumentet om export- och importpolitiken för perioden 2002–2007 och i kapitel 6 i handboken för förfaranden.

b) *Stödberättigade företag och verksamheter*

(97) I princip kan företag som åtar sig att exportera hela sin tillverkning av varor och tjänster få ställning som företag som omfattas av systemet med industriella frizoner för bearbetning på export och exportorienterade företag. Företag som beviljats denna ställning kan utnyttja vissa förmåner. Det finns sju identifierade industriella frizoner för bearbetning på export i Indien. Exportorienterade företag kan vara belägna var som helst i Indien. Dessa företag, vilkas tillverkning bedrivs under tullförsegling, övervakas av tulltjänstemän i enlighet med avsnitt 65 i tullagen (Customs Act). Även om de företag som är verksamma inom ramen för systemet med exportorienterade företag/företag i industriella frizoner för bearbetning på export förväntas exportera hela sin produktion, tillåter Indiens myndigheter att företagen under vissa omständigheter avsätter en del av den på den inhemska marknaden.

c) *Praktiskt genomförande*

(98) Ett företag som önskar få ställning som exportorienterat företag eller etablera sig i en industriell frizon för bearbetning på export måste ansöka om detta hos de behöriga myndigheterna. En sådan ansökan måste innehålla uppgifter om bland annat planerade produktionsvolymer, beräknat exportvärde, importbehov och behov av nationella insatsvaror för den kommande femårsperioden. När myndigheterna godkänner företagets ansökan, meddelas företaget villkoren för detta godkännande. Företag i industriella frizoner för bearbetning på export och exportorienterade företag kan tillverka alla typer av produkter. Godkännandet som ett företag enligt systemet med industriella frizoner för bearbetning på export/exportorienterade företag gäller i fem år. Godkännandet kan förlängas för ytterligare perioder.

▼B

(99) Företag i industriella frizoner för bearbetning på export och exportorienterade företag är berättigade till följande förmåner:

i) Befrielse från importtullar på alla slags varor (inbegripet kapitalvaror, råvaror och förbrukningsvaror) som behövs för framställning, tillverkning, bearbetning eller i samband med någon av dessa processer.

ii) Befrielse från punktskatt på varor som köpts på den inhemska marknaden.

iii) Befrielse, för en tioårsperiod fram till år 2010, från inkomstskatt som normalt skall betalas på vinster från exportförsäljning enligt avsnitt 10A eller 10B i inkomstskattelagen.

iv) Återbetalning av statlig omsättningsskatt på lokalt anskaffade varor.

v) Möjlighet till 100 % utländskt ägande av det egna kapitalet.

vi) Möjlighet till försäljning av en del av tillverkningen på den inhemska marknaden efter erläggande av tillämpliga avgifter som ett undantag från det allmänna kravet på export av hela tillverkningen.

(100) Exportorienterade företag eller företag belägna i en industriell frizon för bearbetning på export bör på angivet sätt hålla redovisning över all berörd import liksom förbrukningen och användningen av allt importerat material och all export. Denna redovisning skall regelbundet överlämnas till de behöriga myndigheterna, enligt dessas instruktioner.

(101) Importörer måste också uppnå en viss minimiinkomst netto i utländsk valuta (uttryckt som en andel av exporten) och exportresultat i enlighet med villkoren i dokumentet om export- och importpolitiken. All verksamhet i industriella frizoner för bearbetning på export eller exportorienterade företag sker i tullnederlag.

d) *Slutsatser om industriella frizoner för bearbetning på export/exportorienterade företag*

(102) I denna undersökning använde ett företag systemet med industriella frizoner för bearbetning på export/exportorienterade företag för import av råvaror och kapitalvaror samt för köp av varor på den inhemska marknaden. Företaget använde dessutom möjligheten att sälja en del av sin tillverkning på den inhemska marknaden. Kommissionen fann att företaget använt medgivanden beträffande befrielse från tullar på råvaror och kapitalvaror, befrielse från punktskatt på varor anskaffade från inhemska källor och återbetalning av statlig omsättningsskatt på varor som anskaffats lokalt. Kommissionen undersökte därför om dessa medgivanden var utjämningsbara. Systemet med industriella frizoner för bearbetning på export och exportorienterade företag innefattar i detta avseende subventioner, eftersom dessa förmåner innebär ett finansiellt bidrag från Indiens myndigheter i och med att statliga intäkter som annars skulle tas ut inte drivs in och att mottagaren beviljas en förmån. Eftersom beviljandet av denna subvention är rättsligt knutet till exportresultat i enlighet med artikel 3.4 a i grundförordningen anses denna därför vara selektiv och därmed utjämningsbar.

(103) Råvaror och förbrukningsvaror får omfattas av undantaget i punkt i i bilaga I till grundförordningen endast om de förbrukas i tillverkningen av den exporterade produkten och om det finns ett system för att kontrollera vilka insatsvaror som förbrukas i tillverkningen av exporterade varor och i vilka mängder. Det bör noteras att import av maskiner (kapitalvaror) inte omfattas av detta undantag.

(104) Texprocil gjorde gällande att de kapitalvaror som importerats enligt systemet med exportorienterade enheter inte skulle vara utjämningsbara av de orsaker som i skäl 81 anges för systemet

▼B

med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror.

(105) Det bör emellertid erinras om att kapitalvaror inte utgör ”insatsvaror” i den mening som avses i grundförordningen, av de orsaker som likaledes anges i skäl 81 beträffande systemet med förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror. Det har dessutom fastställts att detta system enligt lag endast är knutet till exportresultat. Systemet anses därför vara selektivt och därmed utjämningsbart.

(106) När det gäller befrielsen från punktskatt fastställdes det att den avgift som ett icke-exportorienterat företag betalat för inköp av varor gottskrivs som restitution (CENVAT) och används för betalning av punktskatt på inhemsk försäljning. Genom att undanta punktskatt på ett exportorienterat företags inköp går inte några ytterligare statliga intäkter förlorade och följaktligen beviljas det exportorienterade företaget inte någon ytterligare förmån.

(107) Detta är inte fallet vid återbetalning av statlig omsättningsskatt på varor som köpts på den lokala marknaden, eftersom denna skatt inte återbetalas i fråga om företag som verkar på den inhemska marknaden. I punkt 6.12 i dokumentet om export- och importpolitiken anges att företag i industriella frizoner för bearbetning på export och exportorienterade enheter har rätt till denna återbetalning, om de levererade varorna tillverkats i Indien. Till skillnad från inhemska företag har således exportorienterade enheter rätt till återbetalning av statlig omsättningsskatt.

(108) Texprocil hävdade också att statlig omsättningsskatt på insatsvaror som anskaffats på den inhemska marknaden och som används i tillverkningen av en exportprodukt utgör en indirekt skatt enligt punkt h i bilaga I till grundförordningen, och att en befrielse från en sådan ackumulerad indirekt skatt som tagits ut i tidigare led inte kan anses vara utjämningsbar.

(109) I förteckningen över exempel på exportsubventioner i bilaga I till grundförordningen anges följande i punkt h: ”Befrielse från, avskrivning av eller anstånd med ackumulerade indirekta skatter som tagits ut i tidigare led på varor eller tjänster som används vid tillverkning av exportvaror, utöver befrielse, avskrivning eller anstånd som medges i fråga om samma slag av ackumulerade indirekta skatter som tagits ut i tidigare led på varor eller tjänster som använts vid tillverkning av likadana produkter när dessa säljs för inhemsk konsumtion, dock förutsatt att befrielse, avskrivning eller anstånd medges i fråga om ackumulerade indirekta skatter som tagits ut i tidigare led även om befrielse, avskrivning eller anstånd inte medges när det är fråga om likadana produkter när dessa säljs för inhemsk konsumtion, om de ackumulerade indirekta skatterna tas ut på insatsvaror som förbrukas vid tillverkning av exportvaran (varvid hänsyn tas till normalt bortfall). Denna punkt skall tolkas i enlighet med riktlinjerna om förbrukning av insatsvaror i tillverkningsprocessen i bilaga II.”

(110) Det gjordes gällande att följande föreskrivs i punkt h i bilaga I till grundförordningen:

”i) Befrielse från en ackumulerad indirekt skatt som tagits ut i tidigare led på insatsvaror som används i tillverkningen av en exportprodukt skall beviljas.

ii) Det enda villkoret är att en ackumulerad indirekt skatt som tas ut i tidigare led skall ha tagits ut på dessa insatsvaror.

iii) Befrielsen skall beviljas även när en sådan befrielse inte medges för likadana produkter som säljs för inhemsk förbrukning.”

(111) I detta avseende bör det noteras att ackumulerade indirekta skatter enligt grundförordningen är skatter i flera led som tas ut när det inte finns någon mekanism för efterföljande kreditering av skatten

▼B

om de varor eller tjänster som i ett produktionsled omfattats av skatt används i ett senare produktionsled.

(112) Det bör erinras om att exportorienterade enheter i enlighet med dokumentet om export- och importpolitiken har rätt till återbetalning av statlig omsättningsskatt som betalats för lokalt anskaffade varor. Med andra ord krävs det inte att varorna måste vara införlivade med de exporterade varorna. Enligt Indiens myndigheter är det köparen som skall betala omsättningsskatt och den statliga omsättningsskatten återbetalas i allmänhet inte.

(113) En återbetalning till exportorienterade enheter av statlig omsättningsskatt som betalats för lokalt anskaffade varor anses av följande orsaker utgöra en utjämningsbar subvention. Enligt bestämmelserna i punkt h i bilaga I till grundförordningen utgör återbetalning till exportorienterade enheter (som måste exportera) av statlig omsättningsskatt som betalats för lokalt anskaffade varor en för stor avskrivning i jämförelse med varor som sålts för inhemsk förbrukning (för vilka statlig omsättningsskatt inte återbetalas). Som nämnts ovan anges det i punkt 6.12 i dokumentet om export- och importpolitiken att företag i industriella frizoner för bearbetning på export/exportorienterade enheter har rätt till denna återbetalning, om de levererade varorna tillverkats i Indien. Till skillnad från företag som säljer på den inhemska marknaden har exportorienterade enheter rätt till återbetalning av statlig omsättningsskatt. Vidare har det inte visats att återbetalningen beviljas i enlighet med riktlinjerna för förbrukning av insatsvaror i tillverkningen (bilaga II till grundförordningen). Det har inte framlagts någon bevisning för att Indiens myndigheter har inrättat och tillämpar ett system eller förfarande för att kontrollera vilka insatsvaror som förbrukas i tillverkningen av exportprodukten och i vilka mängder. Dessutom fastställdes det i undersökningen att det berörda företaget inom ramen för befrielsen från statlig omsättningsskatt anskaffade ett antal insatsvaror som inte förbrukades i tillverkningen av de exporterade varorna. På denna grundval kan endast den slutsatsen dras att en för stor återbetalning har ägt rum.

(114) Vidare anfördes det att det i detta särskilda fall berörda exportorienterade företaget var beläget i delstaten Uttar Pradesh och att följaktligen den lag om omsättningsskatt som gäller i denna delstat borde ligga till grund för fastställandet av huruvida icke-exportorienterade enheter belägna i denna delstat är befriade från att betala omsättningsskatt. Det anfördes vidare att det i Indiens lagstiftning (delstaten Uttar Pradesh Trade Tax Act) föreskrivs att befrielse från eller eftergift av skatt för inköp av sådana råvaror och förpackningsmaterial som används i tillverkning av exportvaror får beviljas. Enligt denna bestämmelse skulle någon åtskillnad inte ske på grundval av om produkten exporteras av en exportorienterad enhet eller en icke-exportorienterad enhet.

(115) Vid kontrollbesöket hos Indiens myndigheter fastställdes emellertid att det är den statliga omsättningsskatten, inte den lokala, som skall tillämpas vid försäljning mellan delstater. Det förklarades att statlig omsättningsskatt i allmänhet inte återbetalas (förutom att exportorienterade enheter har rätt till återbetalning av statlig omsättningsskatt för lokalt anskaffade varor). När det gäller lokal omsättningsskatt, som är tillämplig vid försäljning inom en indisk delstat, är det emellertid delstatsregeringen som beslutar om beviljande av undantag. Det faktum att en viss delstat kan bevilja vissa olika befrielser eller medgivanden beträffande betalning av en skatt är inte relevant vid bedömningen av huruvida systemet för återbetalning av statlig omsättningsskatt för lokalt anskaffade varor är utjämningsbart. Denna argumentation avvisas följaktligen.

(116) Eftersom subventionen är knuten till industriella frizoner för bearbetning på export/exportorienterade enheter kan slutsatsen dras att den är rättsligt knuten till exportresultat enligt artikel 3.4 a i grundförordningen. Subventionen anses följaktligen vara selektiv och därmed utjämningsbar.

▼B

e) *Beräkning av subventionens storlek*

Befrielse från importtullar på råvaror

(117) Under kontrollbesöket undersöktes de importerade varornas beskaffenhet och kvantitet. I undersökningen fastställdes att företaget hade anskaffat råvaror på den inhemska marknaden och importerat endast små kvantiteter. Frågan huruvida en för stor avskrivning av importtullar hade ägt rum uppstod således inte.

Befrielse från importtullar på kapitalvaror

(118) Kapitalvarorna är till skillnad från råvarorna inte fysiskt införlivade med de färdiga varorna. Vid beräkningen ansågs det tullbelopp som inte togs ut motsvara ett bidrag för varje import av en kapitalvara. Förmånen för det undersökta företaget beräknades följaktligen på grundval av det tullbelopp för importerade kapitalvaror som inte behövde betalas och detta belopp fördelades över en period som motsvarade en normal avskrivningsperiod för sådana kapitalvaror inom den industri som tillverkar den berörda produkten, enligt artikel 7 i grundförordningen. Det sålunda beräknade belopp som skall hänföras till undersökningsperioden justerades genom tillägg av ränta under undersökningsperioden, så att förmånens värde över tiden skulle återspeglas och hela förmånen av detta system för företaget i fråga skulle kunna fastställas. Till sin karaktär motsvarar subventionen ett engångsbidrag, varför marknadsräntan i Indien under undersökningsperioden (uppskattad till 10 %) ansågs lämplig. Hela subventionsbeloppet fördelades i enlighet med artikel 7 i grundförordningen över det exportorienterade företagets sammanlagda exportomsättning. Enligt denna beräkning erhöll företaget en subvention på 6,85 %.

Återbetalning av statlig omsättningsskatt på lokalt anskaffade varor

(119) Förmånen beräknades på grundval av den statliga omsättningsskatt som kan återbetalas för inköp under undersökningsperioden. Subventionsbeloppet fördelades i enlighet med artikel 7 i grundförordningen över den sammanlagda exporten under undersökningsperioden. På denna grundval konstaterades det att företaget erhöll en subvention på 1,75 %.

7. **Befrielse från inkomstskatt**

a) *Rättslig grund*

(120) Systemet med befrielse från inkomstskatt grundar sig på lagen om inkomstskatt (Income Tax Act) från 1961. I denna lag, som ändras varje år genom skattelagen (Finance Act), fastställs grunden för skatteuppbörd samt olika befrielser och avdrag som kan yrkas. Till de befrielser som kan yrkas av företag hör de som omfattas av avsnitten 10A, 10B och 80HHC i lagen, vilka avser befrielse från inkomstskatt på vinst från exportförsäljning.

b) *Stödberättigade företag och verksamheter*

(121) Skattebefrielse enligt avsnitt 10A kan begäras av företag i frihandelszoner. Skattebefrielse enligt avsnitt 10B kan begäras av exportorienterade enheter. Skattebefrielse enligt avsnitt 80HHC kan begäras av alla varuexporterande företag.

c) *Praktiskt genomförande*

(122) För att kunna komma i fråga för dessa skatteavdrag och skattebefrielser måste ett företag i sin skattedeklaration till skattemyndigheterna för beskattningsåret begära avdrag/befrielse. Beskattningsåret löper mellan den 1 april och den 31 mars. Inkomstdeklarationen skall inges till skattemyndigheterna senast

▼B

den 30 november samma år. Myndigheternas slutliga beslut om taxering kan ta upp till tre år efter det att deklarationen lämnats in. Ett företag kan endast begära att få utnyttja en av de avdragsmöjligheter som medges enligt de tre nämnda avsnitten i lagen.

d) *Befrielse från inkomstskatt*

(123) I punkt e i bilaga I till grundförordningen sägs det att befrielse ”helt eller delvis från … direkta skatter … vilka särskilt beviljas på grund av deras export” utgör en exportsubvention. Enligt systemet med befrielse från inkomstskatt ger Indiens myndigheter företaget ett finansiellt bidrag genom att inte driva in statliga intäkter i form av direkta skatter vilka företaget annars skulle ha betalat om det inte hade begärt befrielse från inkomstskatt. Detta finansiella bidrag innebär en förmån för mottagaren genom att dennes inkomstskatt minskar.

(124) Subventionen är rättsligt knuten till exportresultat i enlighet med artikel 3.4 a i grundförordningen, eftersom endast vinst från exportförsäljning är befriad från skatt, och den betraktas därför som selektiv.

(125) Indiens myndigheter och Texprocil anförde att systemet med befrielse från inkomstskatt enligt avsnitt 80HHC från och med räkenskapsåret april 2001–mars 2002 håller på att avvecklas gradvis. Det skulle således inte vara lämpligt att införa utjämningsåtgärder beträffande detta system.

(126) Det anfördes även att i enlighet med underavsnitt 1B i avsnitt 80HHC i lagen om inkomstskatt är endast en viss angiven procentandel av vinsten på exportförsäljning befriad från skatt under de aktuella åren, enligt följande tabell.

Räkenskapsår	Taxeringsår	Procentandel av vinsten på exportförsäljning som är avdragsgill
2000-2001	2001-2002	80 %
2001-2002	2002-2003	70 %
2002-2003	2003-2004	50 %
2003-2004	2004-2005	30 %
2004-2005	2005-2006	0 %

(127) I fråga om denna argumentation fastställdes det vid kontrollen att systemet fortfarande var i kraft vid slutet av undersökningsperioden. Den faktiska andel av vinsten på exportförsäljning som var avdragsgill vid beräkning av inkomstskatt uppgick till 70 %, och förmåner enligt systemet kommer vid tidpunkten för införande av slutgiltiga åtgärder fortfarande att beviljas exporterande tillverkare i Indien. I enlighet med artikel 15 i grundförordningen skall utjämningstullar införas, om inte subventionen eller subventionerna dras tillbaka eller det visas att subventionerna inte längre utgör en förmån för de berörda exportörerna. Eftersom systemet med befrielse från inkomstskatt enligt avsnitt 80HHC klart uppfyller kriterierna för införande av tullar enligt artikel 15 i grundförordningen, bör förmåner av systemet tas med vid beräkningen av utjämningstullen.

e) *Beräkning av subventionens storlek*

(128) Förmånerna enligt avsnitten 10A, 10B och 80HHC i lagen skall yrkas i samband med att inkomstdeklarationen inges efter beskattningsårets utgång. I Indien löper beskattningsåret från och med den 1 april till och med den 31 mars, varför förmånen beräknades på grundval av den faktiska befrielse från inkomstskatt som begärts för det beskattningsår som upphör under undersökningsperioden (dvs. 1 april 2001–31 mars 2002). Denna

▼B

befrielse måste yrkas senast den 30 september 2002, dvs. vid tidpunkten för undersökningsperiodens upphörande. Förmånen för exportörerna beräknades på grundval av skillnaden mellan det skattebelopp som normalt skulle tagits ut med eller utan befrielse. Den tillämpliga bolagsskattesatsen för detta beskattningsår var 35,7 %. Subventionsbeloppet fördelades i enlighet med artikel 7.2 i grundförordningen över den sammanlagda exporten.

(129) Även om det hävdades att förmånen av subventionen borde anses vara noll, lades det även fram alternativa sätt att beräkna subventionsmarginalen, framför allt när det gäller tillämpliga skattesatser.

(130) I artikel 5 i grundförordningen föreskrivs att storleken på utjämningsbara subventioner skall beräknas i förhållande till den förmån som mottagaren konstateras få under den tid som subventionsundersökningen avser. Som nämnts ovan beräknades förmånen på grundval av den beskattningsbara vinst som normalt intjänades under beskattningsåret 2001/2002 (dvs. 1 april 2001–31 mars 2002), vilket löpte ut halvvägs genom undersökningsperioden. Under beskattningsåret 2001/2002 (för vilket taxeringsåret är 2002/2003) uppgick den faktiska andel av exportvinsten (dvs. den procentandel av exportvinsten som omfattas av befrielse från skatt) som var befriad från inkomstskatt till 70 %. För det efterföljande beskattningsåret (1 april 2002–31 mars 2003) uppgick den andel av exportvinsten som var befriad från inkomstskatt till 50 %. Eftersom en del av det sistnämnda beskattningsåret ligger inom undersökningsperioden för detta förfarande, anses det att de utjämningsbara subventionernas storlek bör beräknas som ett proportionellt genomsnitt av de båda satser som tillämpades under undersökningsperioden, dvs. 60 %. I överensstämmelse med detta justerades subventionens storlek för de företag som utnyttjade detta system.

(131) Det begärdes även att inkomster från tullkreditsystemet skulle dras av från den beskattningsbara inkomsten. Det anfördes att i avsaknad av inkomster från tullkreditsystemet skulle exportförsäljningen inte genererat någon beskattningsbar vinst. Denna argumentation saknar grund. Även om man räknar in detta belopp, ges förmånen enligt tullkreditsystemet till berättigade företag i form av ett kontantbelopp (dvs. en direkt överföring av medel) medan befrielsen från inkomstskatt tillämpas på annars utkrävbara statliga intäkter som inte drivs in. Även om förmånerna enligt tullkreditsystemet klart utgör en del av ett företags totala inkomster, är de två subventionerna ett resultat av två oberoende åtgärder från Indiens myndigheters sida. Den undersökande myndigheten har inte i uppdrag att försöka rekonstruera den situation som skulle ha förelegat i avsaknad av vissa subventioner. Under alla omständigheter beräknas ett företags beskattningsbara vinst, på export eller avseende samtliga transaktioner, på grundval av en jämförelse mellan företagets samtliga inkomster och utgifter, vilka utgörs av många olika delar och följer av alla sorters kommersiella beslut och marknadskrafter. Det skulle vara på orimligt att välja ut en del (t.ex. inkomster från tullkreditsystemet) och sedan undanta denna del från beräkningen. Under alla omständigheter beräknades förmånen, som det förklaras ovan, för samtliga företag på grundval av den faktiska befrielse från inkomstskatt som begärts för det beskattningsår som upphörde under undersökningsperioden (dvs. 1 april 2001–31 mars 2002).

(132) Sex företag utnyttjade detta system under undersökningsperioden. Fem företag erhöll subventioner på mellan 0,32 % och 3,70 %, medan subventionen för det sjätte företaget var försumbar.

8. **De utjämningsbara subventionernas storlek**

(133) De utjämningsbara subventionernas storlek enligt bestämmelserna i grundförordningen, uttryckta i procent av värdet, för de exporte-

▼B

rande tillverkare som är föremål för undersökning varierade mellan 3,09 % och 10,44 %.

(134) I enlighet med artikel 15.3 i grundförordningen uppgick subventionsmarginalen för de samarbetsvilliga företag som inte ingick i stickprovet, beräknad på grundval av den vägda genomsnittliga subventionsmarginal som fastställts för de samarbetsvilliga företagen i stickprovet, till 7,67 %. Eftersom samarbetsviljan totalt sett var betydande för Indiens del (mer än 90 %), fastställdes den övriga subventionsmarginalen för alla andra företag till samma nivå som för det företag som hade den högsta enskilda marginalen, dvs. 10,44 %.

Subventionstyp	Tullkreditsystemet	Certifikat för tullfri påfyllning av insatsmaterial	Förmånstullar i exportfrämjande syfte vid import av kapitalvaror	Frizoner/ exportorienterade företag	Systemet med befrielse från inkomstskatt	Summa
	Efter export					
Bombay Dyeing N. W. Exports Limited Nowrosjee Wadia & Sons Ltd	4,95 %		0,38 %			5,33 %
Brijmohan Purusottamdas	5,93 %				0,32 %	6,25 %
Divya	3,47 %				2,95 %	6,42 %
Jindal Worldwide	1,45 %				1,65 %	3,09 %
Texcellence	1,88 %	3,08 %			3,70 %	8,65 %
Mahalaxmi Exports	7,02 %				2,29 %	9,31 %
Pasupati				8,59 %		8,59 %
Prakash Cotton Mills	8,44 %		2,00 %			10,44 %
Vigneshwara	4,46 %					4,46 %
Samarbetsvilliga företag som inte ingick i stickprovet						7,67 %
Alla andra företag						10,44 %

(135) I fråga om ett företag i stickprovet, Bombay Dyeing and Manufacturing Co. Ltd, fastställdes det att företaget hade utnyttjat licenser som erhållits av två närstående företag: Nowrosjee Wadia & Sons Limited och N. W. Exports Limited. Undersökningen visade att de två närstående företagen exporterade produkter som tillverkats av Bombay Dyeing and Manufacturing Co. Ltd Dessa närstående företag bör således omfattas av den subventionsmarginal som fastställts för Bombay Dyeing and Manufacturing Co. Ltd.

D. **GEMENSKAPSINDUSTRIN**

(136) I gemenskapen tillverkas den berörda produkten av följande tillverkare:

— Tillverkare på vilkas vägnar klagomålet ingavs; alla tillverkare vilka valdes ut att ingå i stickprovet (”de gemenskapstillverkare som ingick i stickprovet”) var också klagande.

— Andra gemenskapstillverkare som inte var klagande och inte var samarbetsvilliga. Ett tillverkande företag som motsatte sig förfarandet svarade för mindre än 1 % av tillverkningen i gemenskapen.

▼B

(137) Kommissionen gjorde en bedömning av huruvida samtliga dessa företag skulle anses utgöra tillverkare i gemenskapen i den mening som avses i artikel 9.1 i grundförordningen. De ovan nämnda företagens tillverkning utgör gemenskapens sammanlagda tillverkning.

(138) Gemenskapsindustrin består av 29 tillverkare i gemenskapen vilka samarbetade med kommissionen, bland vilka ingår de fem gemenskapstillverkare som ingick i stickprovet. Dessa tillverkare svarar för 45 % av gemenskapens tillverkning av sänglinne av bomull. Dessa företag anses följaktligen utgöra ”gemenskapsindustrin” enligt artiklarna 9.1 och 10.8 i grundförordningen.

E. **SKADA**

1. **Inledande anmärkningar**

(139) Eftersom stickprovsförfarande använts i fråga om gemenskapsindustrin bedömdes skadan å ena sidan, på grundval av uppgifter som inhämtats på nivån för hela gemenskapsindustrin när det gäller utvecklingstrender för tillverkning, produktivitet, försäljning, marknadsandelar, antalet anställda och tillväxt. Å andra sidan inhämtades och analyserades uppgifter från enskilda gemenskapstillverkare som ingick i stickprovet när det gäller utvecklingstrender för priser, lönsamhet, kassaflöde, förmåga att anskaffa kapital, investeringar, lager, kapacitet, kapacitetsutnyttjande, räntabilitet och löner.

2. **Förbrukning i gemenskapen**

(140) Förbrukningen i gemenskapen fastställdes på grundval av gemenskapstillverkarnas tillverkningsvolymer enligt Eurocoton med avdrag för export enligt Eurostat och med tillägg av import från Indien och andra tredje länder enligt Eurostat. Mellan 1999 och undersökningsperioden ökade den synbara förbrukningen stadigt i gemenskapen från 173 651 ton till 199 881 ton, dvs. med 15 %.

3. **Import från det berörda landet**

a) *Volym och marknadsandel*

(141) Importen av sänglinne av bomull från Indien till gemenskapen minskade volymmässigt från 15 700 ton 1999 till 14 300 ton under undersökningsperioden, dvs. med 9 % under skadeundersökningsperioden. Efter en liten ökning mellan 1999 och 2000 minskade importen under 2001. Marknadsandelen minskade i motsvarande grad från 9,1 % 1999 till 7,2 % under undersökningsperioden.

(142) Även om det är riktigt att importen från Indien förlorade marknadsandelar under skadeundersökningsperioden, låg nivån på denna import avsevärt över de nivåer som anges i artikel 10.11 i grundförordningen. Importens betydelse illustreras också av en jämförelse med gemenskapsindustrins marknadsandel. Marknadsandelen för import med ursprung i Indien motsvarar mer än en tredjedel av gemenskapsindustrins marknadsandel. Det kan även noteras att importvolymerna under de tre första kvartalen av 2003 ökade med mer än 11 % på årsbasis.

b) *Priser*

(143) De genomsnittliga priserna för importen från Indien var stabila under 1999 och 2000 och låg på cirka 5,65 euro/kg. Under 2001 steg de till cirka 5,80 euro/kg och minskade därefter under undersökningsperioden till cirka 5,50 euro/kg, dvs. med 5 %.

c) *Prisunderskridande*

(144) I syfte att undersöka prisunderskridande jämfördes gemenskapsindustrins vägda genomsnittliga försäljningspriser för varje

▼B

produkttyp till icke-närstående kunder på gemenskapsmarknaden med de motsvarande vägda genomsnittliga exportpriserna för den berörda importen. Denna jämförelse skedde netto efter alla avdrag och rabatter. Gemenskapsindustrins priser justerades till nivån fritt fabrik. Priserna på den berörda importen fastställdes till cif-nivån med lämplig justering för tullar och kostnader efter import.

(145) Denna jämförelse visade att den berörda produkten med ursprung i Indien under undersökningsperioden såldes i gemenskapen till priser som underskred gemenskapsindustrins priser med mellan 26 % och 77 %, uttryckta i procent av gemenskapsindustrin priser. I mer än 75 % av fallen uppgick marginalerna för prisunderskridande till mellan 60 % och 70 %.

4. **Gemenskapsindustrins situation**

(146) En undersökning gjordes av huruvida gemenskapsindustrin fortfarande höll på att återhämta sig från verkningarna av tidigare subventionering eller dumpning, men någon bevisning för att detta var fallet kunde inte påvisas.

(147) Det hävdades att gemenskapsindustrin inte led väsentlig skada, eftersom den skyddades av kvoter. Det är riktigt att kvoter var i kraft under undersökningsperioden. Enligt internationell lag är den rättsliga grunden för dessa kvoter WTO-avtalet om textil och konfektion. Kvoterna kommer att avvecklas fram till den 31 december 2004. Det bör noteras att dessa kvoter inte har förbrukats till fullo under undersökningsperioden. De kvantiteter som får importeras inom ramen för kvoterna motsvarar en betydande andel av gemenskapens marknad. På grundval av siffrorna för förbrukning under undersökningsperioden motsvarade årskvoten för 2002 i fråga om Indien en marknadsandel på cirka 12 %. Det bör också noteras att fastställandet av nivån på dessa textilkvoter är ett resultat av vanliga förhandlingar som inte omfattas av den analys som skall göras enligt grundförordningen. Även om man inte kan utesluta att kvoter kan inverka på gemenskapsindustrins situation, innebär blotta förekomsten av kvoter inte att gemenskapsindustrin skyddas från skada. Analysen av siffrorna i detta ärende visar att gemenskapsindustrin led väsentlig skada under undersökningsperioden, trots förekomsten av kvoter. Gemenskapsindustrins situation förvärrades, trots att de indiska exportörerna inte till fullo utnyttjade sin tilldelade kvot under undersökningsperioden. Detta påstående avvisas således.

a) *Uppgifter avseende hela gemenskapsindustrin*

Tillverkning, antalet anställda och produktivitet

(148) Gemenskapsindustrins tillverkningsvolym ökade något mellan 1999 och undersökningsperioden, från 37 700 ton till 39 500 ton, dvs. med 5 %.

(149) Antalet anställda var i huvudsak stabilt och låg på omkring 5 500 personer. Följaktligen steg produktiviteten från 6,8 ton/anställd 1999 till 7,2 ton/anställd under undersökningsperioden, dvs. med 6 % under skadeundersökningsperioden.

Försäljningsvolym och marknadsandel

(150) Gemenskapsindustrins försäljningsvolym ökade med 4 % under skadeundersökningsperioden, från 36 200 ton 1999 till 37 800 ton under undersökningsperioden. Den hade stigit till 38 300 ton under 2001, men sjönk under undersökningsperioden. Omsättningen ökade från 410 miljoner euro 1999 till 441 miljoner euro 2001, men sjönk därefter med 5 procentenheter till 420 miljoner euro under undersökningsperioden.

(151) Trots att förbrukningen på gemenskapens marknad ökade med 15 % under samma period minskade faktiskt gemenskapsindust-

▼B

rins marknadsandel från 20,8 % till 18,9 % under undersökningsperioden. Marknadsandelen fluktuerade kring 20 % mellan 1999 och 2001 och minskade med 1,5 procentenheter mellan 2001 och undersökningsperioden.

Tillväxt

(152) Samtidigt som förbrukningen i gemenskapen steg med 15 % mellan 1999 och undersökningsperioden ökade gemenskapsindustrins försäljningsvolym med endast 4 %. Å andra sidan ökade den totala importens volym med 35 % under samma period, varvid den starkaste ökningen ägde rum mellan 2001 och undersökningsperioden (från 120 000 ton till 139 000 ton). Samtidigt som marknadsandelen för den totala importen steg med mer än 10 procentenheter, minskade gemenskapsindustrins marknadsandel från 20,8 % till 18,9 %. Detta innebär att gemenskapsindustrin inte kunde dra adekvat nytta av marknadens tillväxt mellan 1999 och undersökningsperioden.

b) *Uppgifter avseende de gemenskapstillverkare som ingick i stickprovet*

Lager, produktionskapacitet och kapacitetsutnyttjande

(153) Lagernivåerna brukar variera avsevärt, eftersom den större delen av tillverkningen sker mot order, vilket minskar sannolikheten för att tillverkningen endast sker mot lager. Även om lagernivåerna för de gemenskapstillverkare som ingick i stickprovet ökade något, ansågs det i detta fall att lagernivåerna inte utgjorde en relevant skadeindikator till följd av de stora lagervariationer som industrin kännetecknades av.

(154) Produktionskapaciteten var svår att fastställa i fråga om nästan samtliga gemenskapstillverkare som ingick i stickprovet, eftersom tillverkningsprocessen för den likadana produkten skiljer sig åt och kräver olika kombinationer av maskiner. Följaktligen är det omöjligt att på grundval av enskilda maskiners kapacitet dra en övergripande slutsats rörande kapaciteten för att tillverka den likadana produkten. Några av de gemenskapstillverkare som ingick i stickprovet lade dessutom ut en del av tillverkningen på underleverantörer.

(155) I fråga om de produkter som genomgår en tryckningsprocess ansågs emellertid tryckavdelningen utgöra den avgörande faktorn för kapaciteten att tillverka tryckt sänglinne hos samtliga gemenskapstillverkare som ingick i stickprovet. Det konstaterades att kapacitetsutnyttjandet hos tryckavdelningarna minskade stadigt från 90 % till 82 %.

(156) Det gjordes gällande att utvecklingen av produktionskapaciteten och kapacitetsutnyttjandet inte kunde anses stödja ett undersökningsresultat om att skada skett. I detta avseende erkänns det, liksom i tidigare undersökningar rörande samma produkt, att det inte var möjligt att dra en övergripande slutsats rörande enskilda maskiners kapacitet. Analysen av tryckkapaciteten var inte desto mindre en av de indikationer, låt vara begränsad till endast en del av den likadana produkten, som tydde på skada skett.

Priser

(157) De genomsnittliga priserna för de tillverkare som ingick i stickprovet ökade gradvis från 13,3 euro/kg till 14,2 euro/kg under skadeundersökningsperioden. Detta bör ses mot bakgrund av att detta genomsnittliga pris omfattar både dyra och billiga varianter av den berörda produkten och att gemenskapsindustrin har tvingats övergå till en högre andel försäljning av dyra nischprodukter, i takt med att dess försäljning på massmarknaden med höga försäljningsvolymer tagits över av import från lågprisländer. Å andra sidan ökade gemenskapsindustrins genomsnittliga försäljningspriser marginellt från 11,3 euro/kg 1999 till 11,5

▼B

euro/kg 2001, men minskade därefter till 11,1 euro/kg under undersökningsperioden.

(158) Det hävdades att prisutvecklingen inte kunde anses stödja ett undersökningsresultat om att skada skett. Detta påstående baserades endast på det faktum att försäljningspriserna för de företag som ingick i stickprovet ökade något, för vilket det emellertid ges en förklaring i skäl 157. Prisutvecklingen är vidare endast en faktor som skall analyseras. De totala kostnaderna per enhet ökade dessutom och i takt med att gemenskapsindustrin i ökande utsträckning övergick till att tillverka nischprodukter med högt förädlingsvärde krävde dessa produkter högre priser. Ett ökande genomsnittligt pris utgör därför inte nödvändigtvis en grund för att konstatera att skada inte skett. Påståendet avvisas således.

Investeringar och förmåga att anskaffa kapital

(159) Mellan 1999 och 2001 minskade investeringarna avsevärt, från 7 miljoner euro till 2,5 miljoner euro. Mellan 2001 och undersökningsperioden låg investeringarna på en ganska stabil nivå och motsvarade under undersökningsperioden bara 41 % av investeringarna under 1999.

(160) Det fanns inget påstående från gemenskapsindustrins sida och inte heller någon indikation på att den hade svårigheter att anskaffa kapital för sin verksamhet.

Lönsamhet, räntabilitet och kassaflöde

(161) Under skadeundersökningsperioden minskade lönsamheten hos de gemenskapstillverkare som ingick i stickprovet avsevärt, från 7,7 % 1999 till 4,4 % under undersökningsperioden, dvs. med 42 %. Räntabiliteten följde samma trend och minskade från 10,5 % 1999 till 5,9 % under undersökningsperioden, vilket innebär en nedgång på 44 %.

(162) Det påstods att en genomsnittlig lönsamhet på mer än 5 % under skadeundersökningsperioden inte kunde anses stödja ett undersökningsresultat om att skada skett. I detta avseende kan det sägas att skada måste fastställas i huvudsak beträffande undersökningsperioden. Under den perioden var lönsamheten bara 4,4 %. Lönsamheten hade dessutom varit 7,7 % under 1999, ett år under vilket gemenskapsindustrin inte utsattes för konkurrens från subventionerad import, och sjönk därefter med 43 % under skadeundersökningsperioden. Lönsamheten sjönk följaktligen väsentligt under skadeundersökningsperioden till följd av stark konkurrens från subventionerad import. Lönsamheten under undersökningsperioden var därför lägre än den nivå som hade kunnat uppnås i avsaknad av subventionerad import, dvs. 6,5 %.

(163) Det gjordes gällande att den minskade lönsamheten för de företag som ingick i stickprovet inte kunde anses bero på subventionerad import, utan på ökade arbetskraftskostnader och minskade investeringar. De genomsnittliga arbetskraftskostnaderna för företagen i stickprovet ökade endast med 4,2 % under skadeundersökningsperioden, och denna ökning kan följaktligen inte förklara den minskade lönsamheten. Minskade investeringar innebär dessutom inte nödvändigtvis att lönsamheten kommer att sjunka. Påståendet avvisas således.

(164) Det hävdades att den minskade räntabiliteten endast återspeglar de minskade investeringarna. Räntabiliteten definieras emellertid som vinst i förhållande till de totala tillgångarnas värde. Minskade investeringar skulle bidra till ett lägre värde på de totala tillgångarna och således till en ökad räntabilitet. Påståendet avvisas följaktligen.

(165) Det kassaflöde som den likadana produkten genererade minskade avsevärt, från 16,8 miljoner euro 1999 till 11,3 miljoner euro under undersökningsperioden. Den största nedgången ägde rum

▼B

under 2000, då kassaflödet sjönk med 27 %. Mellan 2000 och undersökningsperioden minskade det med ytterligare 5 %.

(166) Det gjordes gällande att kommissionen betraktade kassaflödet som en icke betydelsefull indikator. Härvid kan det noteras att kassaflödet påverkas av lagervariationer och därför utgör en indikator med begränsad relevans. Inte desto mindre bör det noteras att den negativa utvecklingen av kassaflödet under skadeundersökningsperioden ligger i linje med andra indikatorer, som bekräftar den negativa utvecklingen för gemenskapsindustrin, och således inte bör anses vara utan betydelse.

Löner

(167) Lönekostnaderna steg med 3,3 % under skadeundersökningsperioden, från 35,2 miljoner euro 1999 till 36,3 miljoner euro under undersökningsperioden. Eftersom antalet anställda i huvudsak låg på en stabil nivå, ökade även de genomsnittliga arbetskraftskostnaderna, från 29 100 euro till 30 300 euro per anställd. Dessa ökningar är nominella och understiger avsevärt den ökning av konsumentpriserna på mer än 7,8 % som noterats för skadeundersökningsperioden.

(168) Det anfördes att löneökningarna inte tydde på skada. Härvid kan det noteras att de genomsnittliga arbetskraftskostnaderna för de företag som ingick i stickprovet ökade nominellt med endast 4,2 % under skadeundersökningsperioden, vilket innebär att lönerna i jämförelse med konsumentprisutvecklingen minskade realt sett med omkring 3,6 %.

De utjämningsbara subventionernas storlek

(169) Med tanke på den subventionerade importens volym och priserna på importen kan verkningarna av den faktiska subventionsmarginalen, som också är betydande, inte anses vara försumbara.

Indikatorers relevans

(170) Det gjordes gällande att produktionen, produktiviteten och försäljningsvolymen höll på att öka och att antalet anställda var stabilt, vilket inte skulle bekräfta skada. Det anfördes också att analysen av lagren och förmågan att anskaffa kapital inte heller bekräftade skada och att det följaktligen var meningslöst att kommentera denna faktor. I detta avseende bör det noteras att skada måste fastställas på grundval av en undersökning av flera faktorer och att varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer i enlighet med artikel 8.5 i grundförordningen nödvändigtvis behöver vara avgörande. Argumentet övertygar inte, eftersom ingen enskild indikator är relevant beaktad separat och eftersom andra indikatorer visar en negativ utveckling. Argumentationen avvisas således.

5. **Slutsats om skada**

(171) Undersökningen av samtliga ovan nämnda faktorer visar att gemenskapsindustrins situation försämrades mellan 1999 och undersökningsperioden. Under skadeundersökningsperioden föll lönsamheten markant och gemenskapsindustrins marknadsandel sjönk med 9,1 %. Ett flertal andra skadeindikatorer, t.ex. kapacitetsutnyttjandet, kassaflödet, räntabiliteten och investeringarna, utvecklades även de i negativ riktning. För de gemenskapstillverkare som ingick i stickprovet minskade investeringarna och räntabiliteten avsevärt. Antalet anställda låg i huvudsak på en stabil nivå. Några indikatorer visade en positiv utveckling: gemenskapsindustrins omsättning och försäljningsvolym ökade något under skadeundersökningsperioden. Produktiviteten och lönerna steg marginellt. De genomsnittliga försäljningspriserna för de tillverkare som ingick i stickprovet visade en uppåtgående trend under skadeundersökningsperioden, vilket dock delvis är en följd av övergången till en högre andel försäljning av dyra nischprodukter. Det bör emellertid noteras att förbrukningen i

▼B

gemenskapen under samma period ökade med 15 % samtidigt som gemenskapsindustrins marknadsandel minskade med 9,1 %. Dessutom minskade gemenskapsindustrins genomsnittliga försäljningspriser under skadeundersökningsperioden.

(172) Mot denna bakgrund dras slutsatsen att gemenskapsindustrin har lidit väsentlig skada i den mening som avses i artikel 8 i grundförordningen.

F. ORSAKSSAMBAND

1. Inledning

(173) Kommissionen undersökte i enlighet med artikel 8.6 i grundförordningen huruvida den subventionerade importen med ursprung i Indien hade vållat gemenskapsindustrin skada som kan betecknas som väsentlig. Andra kända faktorer än den subventionerade importen som samtidigt skulle ha kunnat vålla gemenskapsindustrin skada undersöktes också för att se till att eventuell skada vållad av dessa andra faktorer inte tillskrevs den subventionerade importen.

2. Verkan av den subventionerade importen

(174) Den samlade importen av sänglinne av bomull från Indien till gemenskapen, uttryckt i volym, minskade från 15 700 ton 1999 till 14 300 ton under undersökningsperioden, dvs. med 9 %. Efter att ha ökat något mellan 1999 och 2000 minskade den under 2001 och låg kvar på samma nivå under undersökningsperioden. Marknadsandelen för denna import minskade från 9,1 % 1999 till 7,2 % under undersökningsperioden, vilket fortfarande är en betydande nivå.

(175) De genomsnittliga priserna för importen från Indien sjönk något under skadeundersökningsperioden. Först låg de kvar på en stabil nivå omkring 5,65 euro/kg under 1999 och 2000. Under 2001 steg priserna till cirka 5,80 euro/kg men sjönk därefter under undersökningsperioden till cirka 5,50 euro/kg, dvs. med 5 %.

(176) Vid analysen av den subventionerade importens verkan konstaterades det att priset är den viktigaste konkurrensfaktorn. Det är köparna som själva avgör kvaliteten på och utformningen av den produkt de avser beställa. Analysen av avtalsprocessen i detta fall visar att importörer och handlare innan de lägger en order hos en exporterande tillverkare i Indien anger alla egenskaperna hos den produkt (utformning, färg, kvalitet, storlek osv.) som skall levereras, och således jämför de olika tillverkarnas offerter i huvudsak på grundval av priset, eftersom alla andra åtskiljande egenskaper lagts fast i infordran av offerter eller är en följd av importörernas egna ansträngningar i fråga om liknande varor (t. ex. varumärkesprofilering). När det gäller priser konstaterades det att den subventionerade importens priser låg avsevärt under både gemenskapsindustrins priser och priserna för exportörer från andra tredje länder, och till och med fortsatte att sjunka under undersökningsperioden. Det konstaterades dessutom att gemenskapsindustrin till stor del hade tvingats lämna lågprissegmenten på marknaden, där importen från Indien var stark. Detta underströk orsakssambandet mellan den subventionerade importen från Indien och skadan för gemenskapsindustrin.

(177) Det hävdades att importen med ursprung i Indien i en situation utan tullar hade minskat i absoluta tal och även relativt sett, och att den hade en relativt liten marknadsandel och därför inte vållade skada.

(178) Det är riktigt att importen med ursprung i Indien minskade. Emellertid avgörs orsakssambandet av ett flertal faktorer. För det första omfattades denna import under undersökningsperioden av en tull på 10,2 % (fram till och med december 2001) respektive 9,6 % (från och med januari 2002), samtidigt som import med ursprung i Pakistan, den största leverantören, befriades från den

▼B

tullen från och med januari 2002. För det andra är den avgörande frågan när det gäller marknadsandelens storlek inte huruvida den är relativt liten eller ej, men huruvida den är tillräckligt stor för att kunna vålla väsentlig skada. Härvid kan det noteras att importen var betydande och ägde rum till låga och subventionerade priser vilka underskred gemenskapsindustrins priser. Det konstaterades även att denna import och skadan för gemenskapsindustrin sammanföll i tiden. Alla dessa faktorer var viktiga för slutsatsen i detta kapitel, dvs. att importen har vållat väsentlig skada.

(179) Med tanke på betydelsen av importen från Indien på gemenskapens marknad, både sett till volym och priser, utövade denna import ett betydande nedåtgående tryck på gemenskapsindustrins försäljningsvolymer och priser. Gemenskapsindustrins avsaknad av försäljning på lågprissegmenten kunde inte kompenseras genom försäljning av nischprodukter med stora marginaler, vilket medförde att i synnerhet marknadsandelen, investeringarna, lönsamheten och räntabiliteten för gemenskapsindustrin minskade.

(180) Marknadsandelen för importen från Indien under undersökningsperioden var betydande och låg betydligt över miniminivån. Den blygsamma volymnedgången innebar inte ett stöd för påståendet att indiska exportörer höll på att få en perifer betydelse och höll på att bli eliminerade från gemenskapens marknad. Slutsatsen drogs därför att den subventionerade importen från Indien, beaktad separat, vållade gemenskapsindustrin väsentlig skada. För att blott illustrera detta kan det dessutom sägas att uppgifter tyder på att importen från Indien återigen ökade med mer än 8 % under första halvåret 2003 jämfört med första halvåret 2002, vilket innebär att den nedåtgående trenden förmodligen inte är varaktig.

(181) Det hävdades att den genomsnittliga subventioneringen var 8 % och att det genomsnittliga prisunderskridandet var mycket högre samtidigt som de priser som togs ut av tillverkarna i stickprovet ökade.

(182) I detta avseende bör det noteras att exportpriserna i många fall inte inkluderade kostnader för utformning och marknadsföring av sänglinne, eftersom dessa tjänster utfördes av importören i gemenskapen. Det är svårt att göra en rimlig uppskattning av dessa kostnader i fråga om den likadana produkten sammantaget, men om de beaktades skulle marginalerna för prisunderskridande bli lägre. Dessutom avser gemenskapsindustrins priser i några fall märkesvaror, för vilka ett högre pris kan tas ut. I artikel 8.6 i grundförordningen anges vidare att undersökningen skall visa att volymen av eller prisnivåerna för den subventionerade importen är de faktorer som inverkat på gemenskapsindustrin. Det är följaktligen inte prisunderskridandet som sådant som är avgörande utan importens prisnivå. Därför kan man inte dra slutsatsen att den subventionerade importen inte vållat väsentlig skada.

3. **Verkan av andra faktorer**

a) *Påstått dumpad import med ursprung i Pakistan*

(183) Pakistan ökade stadigt sin marknadsandel i gemenskapen från 20,8 % 1999 till 24,7 % under undersökningsperioden, från 36 000 ton till 49 400 ton. Med hänsyn till att de genomsnittliga exportpriserna från Pakistan ligger inom samma segment som exportpriserna från Indien, måste det antas att export från Pakistan också har vållat gemenskapsindustrin skada. Det kan noteras att parallellt med denna antisubventionsundersökning har en antidumpningsundersökning inletts rörande samma produkt med ursprung i Pakistan, vilken pågår nu och baseras på påståendet att export från Pakistan har ökat sin marknadsandel genom dumpning av den berörda produkten i gemenskapen och följaktligen har vållat gemenskapsindustrin skada. Om detta

▼B

påstående bekräftas i undersökningen, kommer lämpliga åtgärder att vidtas.

(184) Slutsatsen dras därför att import med ursprung i Pakistan sannolikt har bidragit till den väsentliga skadan för gemenskapsindustrin. Även om import från Pakistan också kan ha vållat skada, innebär detta emellertid inte att import från Indien inte har vållat väsentlig skada beaktad separat.

b) *Import med ursprung i andra tredje länder än Indien och Pakistan*

(185) Import med ursprung i andra tredje länder än Indien och Pakistan ökade från 51 400 ton 1999 till 75 300 ton under undersökningsperioden. Dess marknadsandel steg från 29,6 % 1999 till 37,7 % under undersökningsperioden. Denna import har till största delen sitt ursprung i Turkiet. Med hänsyn till förbindelserna mellan turkiska företag och företag i gemenskapen kan det sägas att det föreligger en viss marknadsintegration i form av handel mellan turkiska exporterande tillverkare och företag i gemenskapen, vilket tyder på att beslutet att importera från detta land inte endast är avhängigt av priset. Detta bekräftas av de genomsnittliga priserna för den berörda produkten med ursprung i Turkiet under undersökningsperioden, vilka med nästan 45 % överskred priserna från Indien och med 34 % överskred priserna från Pakistan. Det är därför inte sannolikt att import med ursprung i Turkiet kan upphäva orsakssambandet mellan den subventionerade importen från Indien och skadan för gemenskapsindustrin.

(186) De återstående ländernas enskilda marknadsandelar är betydligt lägre och överstiger inte 3,9 %, och det är således osannolikt att väsentlig skada kan tillskrivas importen från dessa länder.

(187) Det genomsnittliga priset för import med ursprung i andra länder än Indien och Pakistan ökade från 7,18 euro/kg 1999 till 7,47 euro/kg 2001 och minskade något till 7,40 euro/kg under undersökningsperioden. Priserna för denna import var ändå under undersökningsperioden omkring 25 % högre än priserna för importen från Indien. Importen från andra tredje länder utövade således inte ett nedåtgående pristryck på gemenskapsindustrin i den omfattning som importen från Indien gjorde. Marknadsandelen för respektive land i den gruppen var dessutom lägre än 4 %. Slutsatsen dras därför att importen från andra tredje länder inte kunde upphäva orsakssambandet mellan den subventionerade importen från Indien och skadan för gemenskapsindustrin.

c) *Minskad efterfrågan*

(188) Det gjordes gällande att efterfrågan på sänglinne som tillverkats av gemenskapsindustrin minskade i volym i takt med att gemenskapsindustrin inriktade sig på det övre marknadssegmentet, där försäljningsvolymen är mindre. Som det emellertid har påpekats minskade emellertid inte den totala förbrukningen av sänglinne i EU utan ökade istället under skadeundersökningsperioden. De flesta av gemenskapstillverkarna har olika produktlinjer för olika marknadssegment. De dyra märkena genererar höga marginaler men säljs endast i mycket små volymer. För att maximera kapacitetsutnyttjandet och täcka de fasta tillverkningskostnaderna behöver gemenskapsindustrin även sälja stora volymer i lågprissegmentet. Det finns ingen indikation på att efterfrågan har gått ned i det marknadssegmentet. Detta segment håller däremot i ökande utsträckning på att övertas av lågprisimport, vilket vållar gemenskapsindustrin skada. Med hänsyn till den totala ökningen av förbrukningen, som inte är begränsad till ett särskilt marknadssegment, kan således efterfrågesituationen i gemenskapen inte anses upphäva orsakssambandet mellan den subventionerade importen från Indien och skadan för gemenskapsindustrin.

▼B

d) *Gemenskapsindustrins import*

(189) Det anfördes att gemenskapsindustrin importerade sänglinne av bomull från Indien och därför själv bidrog till skadan. Endast en av de gemenskapstillverkare som ingick i stickprovet importerade dock sänglinne från Indien under undersökningsperioden, och försäljningen av denna import genererade bara en liten del av denna tillverkares sammanlagda omsättning (10 %). Gemenskapsindustrins import av den berörda produkten från Indien kan följaktligen inte anses upphäva orsakssambandet mellan den subventionerade importen från Indien och den väsentliga skadan för gemenskapsindustrin som helhet.

e) *Gemenskapsindustrins exportresultat*

(190) Exporten från de gemenskapstillverkare som ingick i stickprovet motsvarade endast cirka 0,5 % av deras totala försäljning. Med hänsyn till exportens försumbara del av gemenskapstillverkarnas sammanlagda verksamhet, kan denna faktor inte ha bidragit till skadan.

f) *Gemenskapsindustrins produktivitet*

(191) Utvecklingen av produktiviteten har beskrivits i avsnittet om undersökning av skada i denna förordning. Produktiviteten ökade från 6,8 ton/anställd 1999 till 7,2 ton/anställd under undersökningsperioden, dvs. med omkring 6 %, varför denna faktor inte kan ha bidragit till skadan.

4. **Slutsats**

(192) Med en marknadsandel på 7,2 % under undersökningsperioden var den subventionerade importen med ursprung i Indien betydande och ägde rum till låga och fallande priser under en period då gemenskapsindustrin led väsentlig skada i fråga om minskande marknadsandelar, kapacitetsutnyttjande, investeringar, lönsamhet, räntabilitet och kassaflöde.

(193) Importen från Pakistan har sannolikt också vållat gemenskapsindustrin skada. Detta innebär dock inte att den skada som importen från Indien vållat blir oväsentlig. De andra återstående möjliga skadeorsakerna, dvs. import från andra länder än Indien och Pakistan, efterfrågesituationen och gemenskapsindustrins import, export och produktivitet, undersöktes också men konstaterades inte upphäva orsakssambandet mellan importen från Indien och skadan för gemenskapsindustrin. Den stora volymen av och de aggressivt låga priserna för exporten från Indien, beaktat separat, utgör en oberoende orsak till den väsentliga skadan för gemenskapsindustrin. Ingen av de andra möjliga skadeorsakerna kan således upphäva det faktum att det finns ett genuint och betydande orsakssamband mellan den subventionerade importen och den väsentliga skadan.

(194) På grundval av denna analys, i vilken det har redogjorts för verkningarna av alla kända faktorer för gemenskapsindustrins situation och gjorts en avgränsning av den subventionerade importens skadliga verkan, dras slutsatsen att importen från Indien har vållat gemenskapsindustrin väsentlig skada i den mening som avses i artikel 8.6 i grundförordningen.

G. GEMENSKAPENS INTRESSE

1. **Allmänna anmärkningar**

(195) Det undersöktes om det trots slutsatsen om skadlig subventionering fanns tvingande skäl som skulle kunna leda till slutsatsen att det inte låg i gemenskapens intresse att anta åtgärder i detta särskilda fall. I detta syfte undersöktes i enlighet med artikel 31.1 i grundförordningen verkan av möjliga åtgärder för samtliga parter som berördes av detta förfarande och verkan av att inte vidta åtgärder.

▼B

2. **Gemenskapsindustrin**

(196) Gemenskapsindustrin led väsentlig skada. Den visade sig vara en livskraftig industri som kunde konkurrera på rättvisa marknadsvillkor. Skadan för gemenskapsindustrin hade sin orsak i att den hade svårt att konkurrera med den subventionerade lågprisimporten. Trycket från den subventionerade importen tvingade också flera tillverkare i gemenskapen att upphöra med tillverkningen av sänglinne av bomull.

(197) Införandet av åtgärder anses komma att återställa rättvisa konkurrensförhållanden på marknaden. Gemenskapsindustrin bör då kunna öka sin försäljningsvolym och sina försäljningspriser, och därmed generera nödvändiga vinstnivåer för att berättiga fortsatta investeringar i sina produktionsanläggningar.

(198) Om åtgärder inte införs kommer gemenskapsindustrins situation att förvärras ytterligare. Den kommer inte att kunna investera i ny produktionskapacitet och konkurrera på ett effektivt sätt med importen från tredje länder. Några företag kommer att tvingas upphöra med tillverkning och avskeda personal.

(199) Slutsatsen dras därför att ett införande av utjämningsåtgärder ligger i gemenskapsindustrins intresse.

3. **Importörer och användare**

(200) Ett frågeformulär sändes till de importörer och användare som nämnts i klagomålet och till kända intresseorganisationer. Kommissionen mottog endast ett svar på frågeformuläret från en icke-närstående importör av den berörda produkten till gemenskapen.

(201) Försäljningen av den berörda produkten med ursprung i Indien utgör mindre än 20 % av detta företags sammanlagda omsättning. Företagets totala lönsamhet är cirka 10 %. Med hänsyn till att få uppgifter fanns tillgängliga var det inte möjligt att analysera den sannolika verkan av de föreslagna åtgärderna för importörer och användare som helhet. Med tanke på att de föreslagna tullarna är måttliga och att många länder inte berörs av vare sig antidumpnings- eller utjämningstullar, kan emellertid verkan av att införa utjämningstullar bedömas som liten.

(202) Kommissionen mottog inga svar på frågeformuläret från användare, men i en skrivelse från IKEA och Foreign Trade Association lades vissa argument fram.

(203) Det hävdades att gemenskapsindustrin inte kan tillfredsställa hela efterfrågan på sänglinne i gemenskapen. Det måste dock erinras om att åtgärder inte är avsedda att hindra import till gemenskapen utan att se till att den inte sker till skadliga subventionerade priser. En betydande del av efterfrågan i gemenskapen kommer fortfarande att tillfredsställas av import från olika länder. Med tanke på att de föreslagna utjämningstullarna är måttliga och att många länder inte berörs av antidumpnings- eller utjämningstullar, förväntas utbudsbrist inte uppstå.

(204) Det gjordes gällande att billig import av sänglinne är nödvändig för både slutkonsumenter och ”institutionella” användare, t.ex. hotell, sjukhus osv., eftersom gemenskapstillverkarna inte tillverkar produkter i det lägre prissegmentet. Undersökningen visade dock att de fem gemenskapstillverkare som ingick i stickprovet alltjämt tillverkar dessa produkter. Det fanns ingen teknisk anledning till att tillverkningen av dessa produkter i gemenskapen inte skulle kunna utökas. Dessutom är de föreslagna utjämningstullarna måttliga och många länder berörs inte av antidumpnings- eller utjämningstullar, vilket innebär att alternativa leveranskällor fortfarande kommer att finnas.

▼B

4. **Slutsats om gemenskapens intresse**

(205) På grundval av det som sägs ovan dras slutsatsen att det med hänsyn till gemenskapens intresse inte finns några tvingande skäl som talar mot att införa utjämningstullar i detta ärende.

H. UTJÄMNINGSÅTGÄRDER

1. **Nivå för undanröjande av skada**

(206) För att den subventionerade importen inte skall kunna vålla ytterligare skada bör utjämningsåtgärder vidtas.

(207) Vid fastställandet av nivån på dessa tullar tog kommissionen hänsyn till de konstaterade subventionsmarginalerna och till den tull som är nödvändig för att undanröja den skada som gemenskapsindustrin vållats.

(208) Med beaktande av gemenskapsindustrins genomsnittliga lönsamhet under 1999 och 2000 konstaterades det att en vinstmarginal på 6,5 % av omsättningen kunde betraktas som en lämplig miniminivå som gemenskapsindustrin skulle ha förväntats kunna uppnå i avsaknad av skadlig subventionering. Den nödvändiga prisökningen fastställdes därefter på grundval av en jämförelse mellan det vägda genomsnittliga importpriset, såsom detta fastställts för beräkningen av prisunderskridandet, och det icke-skadevållande priset på de produkter som gemenskapsindustrin sålde på gemenskapsmarknaden. Det icke-skadevållande priset beräknades genom att gemenskapsindustrins försäljningspris justerades med den faktiska förlusten eller vinsten under undersökningsperioden och genom att den ovannämnda vinstmarginalen lades till. De eventuella skillnader som framgick av denna jämförelse uttrycktes sedan i procent av det totala importvärdet cif.

2. **Slutgiltiga åtgärder**

(209) Eftersom nivån för undanröjande av skada är högre än de konstaterade subventionsmarginalerna, bör de slutgiltiga åtgärderna baseras på de senare. Med hänsyn till att samarbetsviljan totalt sett var betydande för Indiens del (mer än 90 %), fastställdes den övriga subventionsmarginalen för alla andra företag till nivån för det företag som hade den högsta individuella marginalen, dvs. 10,4 %.

(210) Det fastställdes att två av de företag som ingick i stickprovet, Texcellence Overseas och Jindal Worldwide, var varandra närstående. Undersökningen visade att samma aktieägare ägde andelar i båda företagen. Dessa två företag bör därför behandlas som en enda enhet i samband med tulluppbörd och följaktligen omfattas av samma utjämningstull. För att korrekt vikta tullen fastställdes de båda företagens exportvolymer av den berörda produkten till gemenskapen under undersökningsperioden. Den vägda genomsnittliga utjämningstullen för dessa två företag uppgår till 7,8 %.

(211) Följande tullsatser bör därför tillämpas:

Företag	Tullsats
The Bombay Dyeing and Manufacturing Co., Mumbai N. W. Exports Limited, Mumbai Nowrosjee Wadia & Sons Limited, Mumbai	5,3 %
Brijmohan Purusottamdas, Mumbai	6,2 %
Divya Textiles, Mumbai	6,4 %
Texcellence Overseas, Mumbai, Jindal Worldwide Ltd, Ahmedabad	7,8 %

▼B

Företag	Tullsats
Mahalaxmi Exports, Ahmedabad	9,3 %
Pasupati Fabrics, New Delhi	8,5 %
Prakash Cotton Mills Pvt. Ltd, Mumbai	10,4 %
Vigneshwara Exports Ltd, Mumbai	4,4 %
Samarbetsvilliga företag som inte ingick i stickprovet	7,6 %
Alla andra företag	10,4 %

(212) De individuella företagsspecifika utjämningstullsatser som anges i denna förordning har fastställts på grundval av undersökningsresultaten. De återspeglar således den situation som i denna undersökning befunnits föreligga för dessa företag. Dessa tullsatser (i motsats till den landsomfattande tull som gäller ”alla andra företag”) gäller alltså enbart för import av produkter med ursprung i det berörda landet vilka producerats av de företag, dvs. de specifika rättsliga enheter, som nämns. Importerade produkter vilka tillverkas av något annat företag som inte särskilt anges med namn och adress i den normativa delen av denna förordning, inbegripet enheter närstående de som är särskilt angivna, kan inte omfattas av dessa tullsatser utan bör omfattas av den tullsats som tillämpas på ”alla andra företag”.

(213) Eventuella ansökningar om tillämpning av de individuella företagsspecifika utjämningstullsatserna (t.ex. till följd av att enhetens namn ändrats eller nya tillverknings- eller försäljningsenheter inrättats) bör snarast inges till kommissionen tillsammans med alla relevanta upplysningar, särskilt om eventuella förändringar av företagets verksamhet i fråga om tillverkning, inhemsk försäljning eller exportförsäljning som hänger samman med t.ex. namnändringen eller de nya tillverknings- eller försäljningsenheterna. Om det är lämpligt kommer då denna förordning att ändras i enlighet därmed genom en uppdatering av förteckningen över de företag som omfattas av individuella tullsatser och de företag som anges i bilagan till den normativa delen av denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. En slutgiltig utjämningstull skall införas på import av sänglinne av bomull, som är ren eller blandad med konstfibrer eller lin (i vilken lin inte är den dominerande fibern), blekt, färgad eller tryckt, med ursprung i Indien och som för närvarande klassificeras enligt KN-nummer ex 6302 21 00 (TARIC-nummer 6302 21 00 81 och 6302 21 00 89), ex 6302 22 90 (TARIC-nummer 6302 22 90 19), ex 6302 31 10 (TARIC-nummer 6302 31 10 90), ex 6302 31 90 (TARIC-nummer 6302 31 90 90) och ex 6302 32 90 (TARIC-nummer 6302 32 90 19).

2. Följande tullsatser skall tillämpas på nettopriset fritt gemenskapens gräns, före tull, för produkter som tillverkats av nedanstående företag:

Företag	Tullsats (%)	TARIC-tilläggsnummer
The Bombay Dyeing and Manufacturing Co., Mumbai	5,3 %	A488
N. W. Exports Limited, Mumbai	5,3 %	A489
Nowrosjee Wadia & Sons Limited, Mumbai	5,3 %	A490

▼B

Företag	Tullsats (%)	TARIC-tilläggs-nummer
Brijmohan Purusottamdas, Mumbai	6,2 %	A491
Divya Textiles, Mumbai	6,4 %	A492
Texcellence Overseas, Mumbai,	7,8 %	A493
Jindal Worldwide Ltd, Ahmedabad	7,8 %	A494
Mahalaxmi Exports, Ahmedabad	9,3 %	A495
Pasupati Fabrics, New Delhi	8,5 %	A496
Prakash Cotton Mills Pvt. Ltd, Mumbai	10,4 %	8048
Vigneshwara Exports Ltd, Mumbai	4,4 %	A497

3. Den tullsats som skall tillämpas på nettopriset fritt gemenskapens gräns, före tull, för produkter som tillverkats av de företag som anges i bilagan skall vara 7,6 % (TARIC-tilläggsnummer A498).

4. Den tullsats som skall tillämpas på nettopriset fritt gemenskapens gräns, före tull, för produkter som tillverkats av sådana företag som inte avses i punkterna 2 och 3 skall vara 10,4 % (TARIC-tilläggsnummer A999).

5. Om inte annat anges skall gällande bestämmelser om tullar tillämpas.

Artikel 2

Om en ny exporterande tillverkare i Indien lämnar tillräcklig bevisning till kommissionen om att

— företaget inte exporterat de produkter som avses i artikel 1.1 till gemenskapen under undersökningsperioden (1 oktober 2001–30 september 2002), och

— företaget inte är någon av de exportörer eller tillverkare i Indien närstående som omfattas av de antisubventionsåtgärder som införs genom denna förordning, och

— företaget faktiskt har exporterat de berörda produkterna till gemenskapen efter den undersökningsperiod som ligger till grund för åtgärderna, eller genom avtal har gjort ett oåterkalleligt åtagande att exportera en betydande kvantitet till gemenskapen,

får rådet med enkel majoritet på förslag av kommissionen efter samråd med rådgivande kommittén ändra artikel 1.3 genom att lägga till den nya exporterande tillverkaren i förteckningen i bilagan.

Artikel 3

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

▼B

BILAGA

Ajit Impex	Mumbai
▼M1	
Alps Industries Ltd	Ghaziabad
Ambaji Marketing Pvt. Ltd	Ahmedabad
▼B	
Anglo French textiles	Pondicherry
Anjal Garments	Ghaziabad
Anunay Fab. Pvt. Ltd	Ahmedabad
Aravali	Jaipur
Ashok Heryani Exports	New Delhi
▼M1	
At Home India Pvt. Ltd	New Delhi
▼B	
Atul Impex Pvt. Ltd	Dombivli
▼M1	
Balloons	New Delhi
▼B	
Beepee Enterprise	Mumbai
▼M1	
Bhairav India International	Ahmedabad
▼B	
Chemi Palace	Mumbai
Consultech Dynamics	Mumbai
Cotfab Exports	Mumbai
Country House	New Delhi
Creative Mobus Fabrics Limited	Mumbai
Deepak Traders	Mumbai
Eleganza Furnishings Pvt. Ltd	Mumbai
Emperor Trading Company	Tirupur
Estocorp (India) Pvt. Ltd	New Delhi
Exemplar International	Hyderabad
Falcon Finstock Pvt. Ltd	Ahmedabad
▼M1	
G-2 International export Ltd	Ahmedabad
▼B	
Gauranga Homefashions	Mumbai
Good Shepherd Health Education & Dispensary	Tamilnadu
▼M1	
Harimann International	Mumbai
▼B	
Heirloom Collections (P) Ltd	New Delhi
Hemlines Textile Exports Pvt. Ltd	Mumbai
Himalaya Overseas	New Delhi
Ibats	New Delhi
Indian Craft Creations	New Delhi
Indo Euro Textiles Pvt. Ltd	New Delhi
Intex Exports	Mumbai
▼M1	
Kabra Brothers	Mumbai
▼B	
Kanodia Fabrics (International)	Mumbai
Karthi Krishna Exports	Tirupur
Kaushalya Export	Ahmedabad
Kirti Overseas	Ahmedabad
La Sorogeeka Incorporated	New Delhi
Lalit & Company	Mumbai
Madhu Industries Ltd	Ahmedabad
Madhu International	Ahmedabad
Manubhai Vithaldas	Mumbai
Marwaha Exports	New Delhi
Milano International (India) Pvt. Ltd	Chennai
▼M1	
Mohan Overseas (P) Ltd	New Delhi
▼B	
Nandlal & Sons	Mumbai
Natural Collection	New Delhi
Pacific Exports	Ahmedabad
Pattex Exports	Mumbai
Petite Point	New Delhi
Pradip Exports	Ahmedabad
▼M1	
Pradip Overseas Pvt. Ltd.	Ahmedabad
▼B	
Prem Textiles	Indore
Punch Exporters	Mumbai

▼B

Radiant Expo Global Pvt. Ltd	New Delhi
Radiant Exports	New Delhi
Raghuvir Exim Limited	Ahmedabad
Ramesh Textiles	Indore
Redial Exim Pvt. Ltd	Mumbai
S. D. Entreprises	Mumbai
Samria Fabrics	Indore
Sanskrut Intertex Pvt. Ltd	Ahmedabad

▼M1

Sarah Exports	Mumbai

▼B

Shades of India Crafts Pvt. Ltd	New Delhi
Shanker Kapda Niryat Pvt. Ltd	Baroda
Shivani Exports	Mumbai
Shrijee Enterprises	Mumbai

▼M1

S.P.Impex	Indore

▼B

Starline Exports	Mumbai
Stitchwell Garments	Ahmedabad
Sumangalam Exports Pvt. Ltd	Mumbai
Sunny Made-ups	Mumbai
Surendra Textile	Indore
Suresh & Co.	Mumbai

▼M1

►C1 Synergy Lifestyles Pvt. Ltd ◄	Mumbai

▼B

Syntex Corporation Pvt. Ltd	Mumbai

▼M1

Texmart Import export	Ahmedabad

▼B

The Hindoostan Spinning & Weaving Mills Ltd	Mumbai
Trend Setters	Mumbai
Trend Setters K.F.T.Z.	Mumbai
Utkarsh Exim Pvt Ltd	Ahmedabad
V&K Associates	Mumbai

▼M1

Valiant Glass Works Private Ltd	Mumbai

▼B

Visma International	Tamilnadu
VPMSK A Traders	Karur
V.S.N.C. Narasimha Chettiar Sons	Karur